

Rokle
šeré
smrti
2018

Městská knihovna v Praze

půjčuje

knihy, audioknihy,
obrazy, deskové hry...

nabízí prostory pro

samostatné studium,
skupinová setkání,
přednášky, konference...

pořádá

autorská čtení, přednášky,
koncerty, filmové projekce,
akce pro děti...

poskytuje online služby

e-knihy, digitalizované dokumenty,
přednášky, kurzy...

podporuje tvoření v kreativních dílnách

DOK16 pro práci se dřevem a papírem
Atelier pro šití a vyšívání

Suterén pro 3D tisk, knižní vazbu, kaligrafii a pyrografii

mlp.cz
e-knihovna.cz
knihovna@mlp.cz
facebook.com/knihovna

Rokle šeré smrti 2018

*Sborník vítězných povídek
ze 14. ročníku literární soutěže
spolku Prague by Night*

Tato e-kniha je sestavena z povídek zaslaných do literární soutěže [Rokle šeré smrti](#) v roce 2018. Soutěž pořádá spolek Prague by Night.

§

Text díla (Rokle šeré smrti 2018), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uvedte autora- Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 18. 10. 2024.

OBSAH

Výsledky soutěže	7
Za zvuků akordeonu (<i>Laura Pokorná</i>)	9
Věčný Domov (<i>Kateřina Koldová</i>)	29
Elixír věčného života (<i>Barbora Brabcová</i>)	48
Domek pro panenky (<i>Anežka Dvořáková</i>)	51
Zrcadlové bludiště (<i>Bohumil Matějovský</i>)	69
Kuchař (<i>Vítězlava Felcmanová</i>)	79
Pátého července (<i>Alžběta Bublanová</i>)	90

V tomto ročníku bylo poprvé zvoleno jednotné téma pro soutěžní povídky. A to téma vcelku konkrétní a známé: Strašidelný dům. Nicméně i tak autoři pojali své povídky každý po svém.

Zkuste hledat toto téma ve všech vítězných povídkách. Někdy snad bude viditelné více, jindy méně. I tak vám snad přinesou ten příjemně mrazivý pocit, který správný horor má.

Spolek Prague by Night

Výsledky soutěže

Kategorie do 18 let:

1. **Laura Pokorná** – Za zvuků akordeonu
2. **Kateřina Koldová** – Věčný Domov
3. **Barbora Brabcová** – Elixír věčného života
4. **Vojtěch Bartoš** – Dům
5. **Tomáš Fišer** – Mobil
6. **Karolína Lálová** – Jedna noc... a tři děti

Kategorie od 18 let:

1. **Anežka Dvořáková** – Domek pro panenky
2. **Bohumil Matějovský** – Zrcadlové bludiště
3. **Vítězslava Felcmanová** – Kuchař
3. **Alžběta Bublanová** – Pátého července
4. **Petr H. Křivánek** – Zánik domu Drašnarů
5. **Finde** – Zakázka
6. **David Urban** – Dohoda
7. **František Bui** – Procitnutí
8. **Mária Hanúsková** – Dovolená
9. **Eliška Kohlíčková** – Jsem tak smutná, když si se mnou nikdo nechce hrát
9. **Alžběta Čerevková** – Ten nejlepší bojovník
10. **Eliška Šafránková** – Léto ve Whitneyově domě
11. **Tomáš Vorobok** – Tři cesty do domu
11. **Janiel Kaffe** – Zámek chudých

12. **Lukáš Záleský** - Děvčátko
13. **Jarmil Filip Marhoul** - Vyber si, jak zemřeš
14. **Jela Abasová** - Dům člověka
14. **Klára Jana Pacáková** - Žal hraběnky
15. **Magdaléna Peterková** - Pátý kamarád
16. **Iva Šurkovská** - Strašidelný dům
17. **Gabriela Vernerová** - Hra o život
17. **Veronika Podkalská** - Píseň zvonů
18. **Eva Pátková** - Přej si, co chceš
19. **Nikola Puškárová** - Strach přichází uprostřed noci
20. **Michaela Cvejnová** - Halloween
21. **Anny Fey Marie Kudová** - Sídlo hraběnky
22. **Lucie Veselá** - Tma
23. **Petr Moravec** - Pokoj za zamčenými dveřmi
24. **Daniel Hoang** - Strašidelný dům

Za zvuků akordeonu

Laura Pokorná

„Naši budou hrůzou bez sebe.“

„Maximálně tak vztekem,“ poznamenal Kaz zpola nepřítomně, zatímco křečovitě svíral volant a předkláněl se dopředu ve snaze rozeznat mezi hustými provazci deště silnici, „a to je stejně brzo přejde.“

Hana něco nesrozumitelně zamumlala.

„Neměla jsem se nechat ukecat,“ zamručela po chvíli nakvašeně.

Kaz na ni vrhl postranní pohled. „Ukecat? Nebylas to náhodou ty, kdo v jednom kuse říká: *Nebýt mýho fotra, už jsme dávno mohli být spolu! Počkat, počkat – mám nápad! Co kdybychom prostě... odjeli?*“

„Dívej se na cestu, Kazi.“

Jako kdyby to ale neslyšel. „*Jo, někam hodně daleko, třeba na severní pól! Co ty na to, Kazi, láska?*“

„Kazimíre!“ procedila mezi zuby.

Rezignovaně si povzdechl. „No tak, Hano!“ Zavrtěl hlavou. „Promiň. Jen buď trochu víc... v klidu, jo? Bude to sranda!“

Hana se opřela hlouběji do sedačky a vykoukla ven z okýnka. Jak je možné, že v tom lijáku ještě nesjeli ze silnice, bylo naprosto mimo její chápání. Kaz sice v jednom kuse tvrdil, že je to to nejlepší, co je mohlo potkat, protože déšť po nich smyje všechny stopy a kdesi cosi, ale ona věděla, že se jí tím jen snaží přesvědčit o bezchybnosti svého plánu a zamaskovat praskliny, které se v něm postupně začínaly objevovat.

Jako kdybych ho neznala.

V dáli se cosi zablýsklo.

Bouřka. Ještě k tomu.

Trhla sebou, když nezdravě blízko prořízl potměnou oblohu blesk a jako kluzký červ se s rachotem zavrtil do země.

„Blíží se k nám,“ utrousila.

Kaz na to nijak nereagoval. Až po chvíli se napřímil. Vypadal, že něčemu se zaujetím naslouchá.

Hana následovala jeho příkladu a několikrát se rozhlédla.

Žádné další blesky. Žádné hromy. Teď v noci a na okrese by stěží potkali nohu. Tak co potom –

Kaz si nervózně olízl rty. „Slyšíš to taky?“

Hana už se nikdy nestihla zeptat, co že by měla slyšet. Stačila zakřičet jen „Pozor!“ a v poslední chvíli strhnout volant.

Ozvala se rána, skučení pneumatik a brzd, auto několikrát nadskočilo do vzduchu a s křikem a kodrcáním sjelo do příkopu u cesty.

Uplynula mučivě dlouhá chvíle, než se někdo z nich odvážil pustit volant a přestat zadržovat dech.

„Jsi... jsi v pořádku?“ vykoktal ze sebe nakonec Kaz.

Hana zdrceně přikývla. „Co to do hajzlu bylo?“

Kaz několikrát zavrtil hlavou, než napůl hystericky vyštěkl: „Muselo uhodit přímo před nás!“

Pročísl si zpoceně vlasy a druhou rukou si mnul bradu. Potom několikrát otočil klíčky v zapalování a pokusil se nastartovat. Auto jen párkrát slabě škytlo, než vypovědělo službu úplně a zanechalo je tak v nepoužitelné kovové skořápce, do které bez přestání bušily kapky deště.

„To nic,“ mumlal spíš sám pro sebe, než aby utěšil Hanu, která ho beztak pořádně neposlouchala.

„Není tu signál,“ řekla místo odpovědi a mávala kolem sebe světélkujícím displejem.

Kaz si opět povzdechl. Vzápětí mu zajiskřilo v očích, jak si něčeho všiml. „Tam!“

Hana se předklonila a zamžourala skrz přední sklo. Kdesi za neproniknutelnou sítí deště, hromů a blesků stál uprostřed pole dům.

„A co jako?“

„Schováme se tam, než to přejde,“ navrhl. „Možná mají telefon nebo náradí, abych mohl tyhle necky dát zítra do pořádku.“

Haně naskočila husí kůže. „Já ti nevím...“

„No tak, Hani,“ stiskl jí ruku. Až teprve při dotyku jeho teplé kůže si uvědomila, jaká je jí zima. „Aspoň budeme v suchu.“

Když Hana otevřela dveře, zavravorala, jak do ní udeřil studený vítr a vmetl jí do tváře spršku vody. Netrvalo dlouho a byla mokrá úplně celá.

Kaz zamkl auto, popadl ji za ruku a vlekl ji za sebou alejí vstříc kukuřičnému poli. Stébla se sklíčeně kymácela ze strany na stranu a s každým dalším poryvem naříkala, jako kdyby jim někdo vysával duši.

Hana se ještě naposledy ohlédla za jejich starou oktávkou, která se zastavila těsně před jedním ze stromů a zůstala trčet v příkopu. Klopýtla, když si všimla čehosi nad ní.

Párkrát nevěřícně zamrkala. Jako kdyby to viselo z toho stromu. Vypadalo to skoro jako...

Znovu zakopla, když jí to došlo.

„V pohodě?“ zavřískal Kaz ve snaze překřičet bouři.

„Jo!“ odpověděla.

Snažila se přesvědčit sama sebe, že se jí to jen zdálo. Když se chvíli na to znovu ohlédla, už tam skutečně nic neviděla. Přesto ten obraz nemohla vyhnat z hlavy.

Obraz přízračné oprátky, která se s kvílením pohupovala ve větru.

„Úplně jako z filmu!“ zakřičel jí Kaz do ucha, jakmile vběhli na cestu vedoucí k domu. Někde v dáli uhodilo a Hana ještě přidala do kroku.

„Nikde nevidím zvonek.“

„Je to hodně stará barabizna,“ zhodnotila Hana stavbu, když si na verandě, která dokonce i pod její mizivou vahou hlasitě vrzala, vyklepávala vodu z vlasů a kapuce.

Kaz několikrát zabušil na dveře. „Haló? Haló, je někdo doma?“ Celou sestavu ještě několikrát zopakoval, ale nedočkal se odpovědi. Potom zabral za kliku.

„Nevím, jestli bychom měli –“

„Je odemčeno,“ uvedl Kaz jako omluvu, když otevřel a vešel dovnitř. „Haló? Je tu někdo?“

„Eh,“ zaskuhrala Hana, „co tu tak smrdí?“

Kaz si zamával dlaní před nosem. „Asi plíseň. Nejspíš jim sem teče.“

Když za sebou zavřeli, pohltila je vlna dusivé tmy a tíživého ticha. Bylo až příliš snadné připadat si na takovém místě nepatřičně.

Hana na stěně nahmatala vypínač a několikrát ho bezvysledně zmáčkla. „Nejde proud.“

„To ta bouřka,“ usoudil Kaz a nakoukl do vedlejší místnosti. „I telefon je hluchý,“ oznámil, když s ním po pár nezdařilých pokusech třískl.

Hana rozsvítila mobil a ukázala na schody vedoucí do patra. „Třeba spí nahoře.“

Staré schody pod jejich vahou sklíčeně naříkaly, jak stoupali vzhůru. I přes všudypřítomnou vlhkost a zápach plísně vypadaly samotné pokoje poměrně zachovaně. Na stěnách sice prosakující

voda místy tvořila mapy nebo se odlepovala stará tapeta, ale vybavení vypadalo moderně. Postele ustlané, knihy narovnané v policích, zrcadlo v koupelně vyleštěné.

Ale dokonce ani v patře na vlastníky nenarazili. Skoro jako kdyby to tu někdo docela nedávno opustil.

„Tam,“ zatahala Kaze za rukáv, „tam jsme ještě nebyli.“

Kaz zabral za kliku posledních dveří na samém konci bílé chodby a otevřel. Ukázalo se, že je to drobný podkrovní pokojík, jehož výbava spočívala v jediné židli stojící uprostřed místnosti na starém červeném koberci se žlutými skvrnami.

Kaz nakonec pokrčil rameny. „Třeba odjeli na dovolenou.“

„Vždyť bylo odemčeno!“

„Tak je ten dům možná opuštěný.“

„Opuštěný?“ pochybovala Hana. „Se vším tím vybavením?“

Opět pokrčil rameny. „Ať tak nebo tak – do rána tu přespíme a pak nás tu už nikdo neuvidí,“ řekl, chytil ji za ruku a odvedl do ložnice.

Hana v poslední chvíli ucukla. „Vážně myslíš, že je to dobrý nápad?“

„Co jako?“

Všchno. „Přinejmenším spát v cizí posteli.“

Rozhodil rukama. „Pořád jsi chtěla romantiku...“ tvrdil nevinně, zatímco ze sebe sundával oblečení a lezl do postele.

Hana se objala pažemi a v duchu si povzdechla.

Očividně si pod tím pojmem každý z nich představoval něco jiného.

Že mě to nepřekvapuje.

Zatnula zuby a přidala se k němu.

* * *

Když se vzbudila, venku už sice nezuřila bouře, ale stále ještě vydatně pršelo. Odkulila se od Kaze a opatrně ze sebe sundala ruku, kterou ji objímal. Okamžik hleděla naprázdno do stropu a poslouchala bubnující déšť. Potom se protáhla a vsunula ruce pod polštář, aby ho načechrala – načež ucukla.

Zaváhala, než se odhodlala pod polštář opět sáhnout – a nahmatala tu věc. Byla drobná, a co poznala po hmatu, tak i trochu kluzká. Přiblížila si ji blíž k očím, aby ve tmě dokázala předmět lépe zaostřit. Během dvou krátkých úderů srdce jí to došlo.

Hana samým leknutím ani nestačila vykřiknout a zahodila zub do černočerné tmy vedle postele. Vzápětí však nechala zub zubem, když si uvědomila, co jí ve skutečnosti probudilo.

Byl tam celou dobu – schovával se za hučením deště, ale byl tam od samého začátku.

Ten zvuk.

„Kazi,“ zašeptala a strčila do něj. „Kazi!“

Kaz zamručel. „Co je?“

„Slyšíš to?“

Ted' konečně otevřel oči. „Zní to jako akordeon.“

„Možná se vrátili,“ špitla a svírala rukáv jeho trika.

„Možná.“

* * *

Ten zvuk vycházel zpoza dveří malého podkrovního pokojíku.

Kazimír se snažil udržet na tváři klidný výraz, zatímco svíral Haninu ruku a prováděl ji zdánlivě opuštěným domem. Uvnitř však zoufalstvím řval a byl hrůzou bez sebe.

On ho totiž znal.

Hana se krčila za ním a její mělký dech se rozléhal celou chodbou. Když se ohlédl, vykulila na něj velké hnědé oči a jeho napadlo, že ve světle displeje, kterým si svítila na cestu, by si ji leckdo snadno spletl s duchem nebo mrtvolou. Z tváře jí dočista vyprchala všechna barva a zacuchané hnědé vlasy, které jí rámovaly obličej, tak vypadaly ještě tmavší.

Sám se zhluboka nadechl a po krátkém přemáhání pomalu zabral za kovovou kliku. A tam, kde ještě před pár hodinami stála jen prázdná židle, seděl jakýsi stařík a neúnavně vyhrával na tahací harmoniku.

„Ehm, promiňte,“ začal Kaz, „rozbilo se nám auto... my... potřebovali jsme se jen někde schovat...“

Cítil, jak se k němu Hana tiskne. „Nechtěli jsme vás obtěžovat, pane,“ špitla.

Akordeon ve staříkových rukou ale dál vyluzoval prapodivné zvuky a sám muž vypadal, že si jich vůbec nevšimá.

Kaz naprázdno polkl.

Co se to tady ztraceně děje?

„My... rádi bychom tu počkali do rána. Půjčili si nějaké náradí. Jestli vám to nevadí.“ Poněkud nervózně se usmál a dodal: „Ani si nevšimnete, že jsme tu byli.“

Stařík stále nejevil nejmenší známky zájmu. Hana Kaze zatahala za rukáv a společně vycouvali z pokoje.

Těsně předtím, než se dveře za nimi zavřely, Kaz zahlédl škvírou mezi futry, jak se jeho vrásčitý obličej obrací jejich směrem – pomalu, tak mučivě pomalu – a každá z jeho vrásek jako kdyby se přitom ještě prohloubila.

„Vrátili se, moji andílkové,“ zašeptal, načež jeho tvář opět zpomaleně poklesla a ruce nepřestávaly něžně laskat hudební nástroj.

Těsně za Kazovými zády se ozvalo škytnutí. „Kazi?“

Obrátil se k Haně a s hraným úsměvem jí zastrčil zbloudilý pramen vlasů za ucho. „Bude to v pohodě.“

„V pohodě?“ vypískla. „Viděls ho? On... tohle...“ prudce zavrtěla hlavou. „S tímhle domem je něco špatně. Zatraceně špatně!“

„Vydrž to jenom do rána. Pak nás tu už nikdo neuvidí.“

Hana zamrkala.

„Zvládneš to?“ ujišťoval se.

Nepříliš přesvědčivě přikývla.

Když se na něj nedívala, ohlédl se zpět na dveře od starého podkrovního pokojíku, odkud se bez ustání linula hudba akordeonu. Rázem mu na těle naskákala husí kůže.

Znal ten zvuk – a to moc dobře. Už ho přece jednou slyšel.

Okamžik předtím, než se nabourali.

* * *

Ani jeden z nich nastávající hodinu nezamhouřil oka. Opírali se zády o čelo postele a zírali střídavě na dveře od ložnice a do prázdna, zatímco se z malého podkrovního pokojíku bez ustání linula ta paralyzující hudba. Odporná, skřípavá, táhnoucí se jako med, padající a rázem stoupající, převracející všechny jejich myšlenky a pokrívující i tu špetku rozumu, která jim zbyla, jako kdyby to byly jen další klávesy a struny, o něž by mohly starcovy vrásčité prsty brnkat.

Za okny propukla nová bouře a klikaté blesky každých pár minut osvětlily celou místnost – i dvě nehybné siluety uvnitř.

Hana už to nemohla vydržet. S tím stařešinou za dveřmi. V téhle místnosti, v tomhle domě, poblíž tohoto pozemku. Nepřetržitě se hryzala do pusy, dokud jí rty úplně nepopraskaly a nevyřinula se z nich říčka krve.

Otřela si ji do hřbetu ruky a vstala.

„Kam jdeš?“

„Musím na záchod,“ prskla.

S bušícím srdcem přeběhla chodbu, jako kdyby byla zase ta malá holka, co se bála skřetů a démonů, jež se schovávají v lidských stínech, a vklouzla do koupelny. Popravdě řečeno si už ale vůbec nebyla jistá, jestli se tam doopravdy neskrývají.

Ne tady. Ne ted'.

Zavřela za sebou dveře a promnula si obličej – načež uskočila dobrý půlmetr vzad a zanačovala.

Těsně nad záchodem byla na stěně natažená stará zvířecí kožešina i s vycpanou hlavou.

„Kterej úchyl si dává nad záchod mrtvou lišku?“ mrmlala, když si sedala na mísu.

Špatně. Na celém tomhle místě bylo něco zatraceně špatně.

Okamžik bylo slyšet jen přerušované kapání a vzdálené burácení hromu.

Vzdychla, vstala a spláchla. Přitom šlápla do něčeho mokrého.

„Co je zas –“

Snad ani pořádně nevěděla, na co kouká, když zděšeně vykřikla a narazila zády do umyvadla.

„V pohodě?“ ozvalo se nervózně zpoza dveří.

„J-jo,“ vykoktala ze sebe, zatímco se pohledem vpíjela do stěny.

Žádná kožešina. Nikdy to nebyla kožešina.

Křečovitě svírala okraj keramického umyvadla a sledovala, jak z kůže natažené na protější stěně stékají tmavé potůčky, které se na dlážděné podlaze slévaly v jednu velkou louži. Z kůže, která nebyla tak docela zvířecí.

Ne. Tahle je... lidská.

Zavřela oči a vzlykla.

„Zdá se mi to. Všechno se mi to zdá.“

Zpod zavřených víček rozpoznala blesk, který osvětlil celou koupelnu. Když je otevřela, přelud zmizel stejně rychle, jako se objevil.

Snažila se zklidnit splašený tep a hučení v uších. Otočila se k umyvadlu a pořádně si mýdlem vydrhla ruce. Jednou, dvakrát, třikrát. I když ji neviděla, věděla, že má špínu z tohoto místa všude.

Váhavě nadzvedla pohled. Zachytila svůj odraz v zrcadle, aby si opláchla obličej a –

– zamrzla na místě.

„Do prdele,“ sykla, když si přejížděla rukou po tváři – po tváři plné střepů a zarudlé od krve. Okamžik se nezmohla na nic víc než tupé zírání.

Tohle není skutečné. Tohle není skutečné –

Rozrazila dveře od koupelny a málem porazila postavu, která stála na chodbě. „Kazi, musíme –“

Popadla ho za rameno a prudce otočila čelem k sobě. „Musíme pryč!“

Unikl jí žalostný výkřik, když si uvědomila, na co se dívá. I jeho jindy pohledný obličej byl podivně zohavený – tržné rány a odchlíplá kůže visící dolů jako cáry starého hadru, ostré střepy a karmínová krev.

„Venku pořád prší,“ mluvil smířlivým hlasem, jako kdyby si ničeho z toho nevšiml. „Počkáme do rána.“

Couvla. „Ne!“

Chytil ji za ruku. „Hano!“

„Nemůžeme tady zůstat!“ zaječela hystericky a vyškubla se mu. Než si uvědomila, co vůbec dělá, už se řítily po schodech dolů. Nechala za sebou chodbu, předsíň i vchodové dveře a dusot Kazových kroků.

Kolem zuřil vítr, dešť jí lepil oblečení ke kůži a vmetal vlasy slizké jako chaluhy, které přednedávnem vyplavil příliv, do obličeje.

„Hano!“ ozval se za ní Kazimírův hlas. „Hano, vrať se!“

Věděla, že ji chytí. Vždycky byl rychlejší než ona. Jenže...

Prudce zabočila z příjezdové cesty do kukuřičných lánů. Prodírala se kukuřicí jako divoké zvíře, její šlahouny ji sekaly přes tváře a zanechávaly za sebou krvavé šrámy. Bosé nohy čvachtaly v blátě, ostré kamínky a větvičky se jí zabodávaly do chodidel, ale ani na to nedbala.

„HANO!“

Cosi nesrozumitelně zafňukala, než zakřičela. „Já se tam nevrátím!“

Vyjekla, jak se jí něco obmotalo kolem nohy, a upadla do mazlavého bláta. Popotáhla nosem a vyškrábala se zpátky na nohy.

Pryč.

Musím se dostat pryč.

Čas splýval v jeden velký mastný flek a nekonečný lán kukuřice. Celý svět ztichl a ona si najednou uvědomila to nejhorší: je sama. Uprostřed vší té hrůzy zůstala opuštěná.

Zastavila se a otočila dokola.

Kukuřice.

Kukuřice.

Kukuřice.

Šustění kukuřice.

Hana couvla. Přála si mít po ruce pořádnou palici nebo alespoň klacek. Takhle jí však nezbývalo než se klepat strachy a čekat, až se objeví to, co se skrývalo kdesi ve tmě.

Skřeti? Démoni? Ten dědek?

Ba ne. Následovat mělo něco mnohem horšího.

Šumění kukuřice, ohýbání stébel, čvachtání bláta. Všechno, co jí zbylo. A pak bylo už jen ticho.

Nádech, výdech.

Hana tčkala očima ze strany na stranu.

Sama. Byla tam úplně sama. Nebo ne?

Kukuřice, které její utrpení bylo srdečně ukradené, dál nerušeně nařikala, zatímco mezi ní dováděly stíny. Kličkovaly, vlnily se a prohýbaly jako šílení tanečníci v zajetí melodie, jež se linula z prastarého akordeonu.

A ten pach. Těžký nakyslý pach čehosi hnijícího.

„Nemůžeš odejít,“ sykl jí kdosi do ucha.

Hana zaječela a uskočila. Hned na to začala křičet nanovo a vrhla se vstříc další kukuřici, když tu bytost uviděla.

Ta kůže. Ta kůže na záchodě... musela být jeho.

Protože tahle zkrvavená a pokřivená kreatura tu svoji očividně ztratila.

„Kurva!“

Běžela dál, namísto toho, aby se prohnula v pase a pozvracela se. Snažila se popadnout dech do plic, které jí s každým dalším krokem propíchávaly tisíce neviditelných ostnů a jehlic. Celá její existence se smrskla na jeden jediný okamžik, jeden jediný úkol, zatímco její mysl na ni bez ustání křičela: *Běž!*

Běž! Běž! Běž!

Opět upadla a o něco ostrého si rozsekla džíny i s kolenem pod nimi. Zaskučela bolestí a svinula se do klubíčka. Kazovo volání už dávno utichlo kdesi v temnotě za ní, stejně jako dupot té bytosti. Kapky deště jí bubnovaly do zad a měkké bláto laskalo na holých rukou. Objímalo ji, přijímalo mezi sebe.

Ticho. Najednou bylo takové ticho.

Chtěla tam zůstat. Stát se součástí bahna, ztracená uprostřed kukuřičného pole. Jen když bude daleko od té barabizny, od té hudby.

Jen co na to pomyslela, musela si zacpat uši.

Našel ji. Dokonce i tady ji ten otravný zvuk našel!

Klopýtavě vstala a pokračovala dál jako smyslů zbavená.

Běž!

Jeden krok.

Běž!

Druhý krok.

Běž!

Třetí.

*Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž!
Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž!
Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž!
Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž!
Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž! Běž!*

Světlo.

Před očima se jí na okamžik zatmělo.

Blouzní. Musela blouznit. Jenže čím víc se blížila, tím byla záře jasnější. A ji najednou napadla spásná myšlenka.

Auto.

Musela se přiblížit k silnici. Ať už je tam kdokoliv, odveze ji odtud. Donutí ho, když bude muset.

Odhrnula kukuřici na stranu.

* * *

Kde jsi? Tak kde jsi!?

Musí tu ujetou holku najít. Bůh ví, že by sám nejradši taky prásknul do bot, ale Hanu si na triko nevezme.

Kaz se ohlédl směrem, kde se za kukuřičnými lány krčil ten prokletý dům – nebo si to alespoň myslel. Smysl pro orientaci ho opustil už dávno.

Má to racionální vysvětlení. Jako všechno ostatní.

Třeba si z nich jenom někdo vystřelil. Možná je viděli odjíždět a napráskali je jejím rodičům. Hanin fotr byl schopný lecčeho, i když... tohle už bylo přece jen příliš. Co by ale neudělal láskyplný rodič, aby dostal svoji dceru zpět? Možná by byl ochotný riskovat i její duševní zdraví, no ne? Jen když se přitom zbaví nechtěného nápadníka. Právě to, že Kaze nemohl přímo bytostně vystát, je koneckonců přimělo k útěku. Tenkrát ještě netušil, že jejich cesta za svobodou bude mít tak krátkého trvání.

V hloubi duše – a vlastně ne až tak hluboko – moc dobře věděl, že se mu hlavou honí jedna pitomost větší než druhá, přesto se odmítal smířit s nepopiratelnou skutečností – že uvízli v domě zmítaném silami, kterým nikdo z nich nerozumí. Ale soudě podle toho, co už viděli, se daly čisté úmysly zcela jistě vyloučit.

Nadskočil dobrý pŮlmetr do vzduchu, když se kdesi za ním ozvala rána připomínající tříštění skla – *hoooodně* skla. Ta zatracená bouřka se snad ukotvila přímo nad ním!

Displej telefonu zničehonic potemněl. Z hlášky *Žádný signál* se vyklubala *Vybitá baterie*, takže už si ani neměl čím svítit na cestu. Ne že by mu to bylo bůhví jak k užitku.

„Do hajzlu s tím!“ zanađával vztekle.

Tak kde je!? Nemohla mi přece utéct daleko...

Vtom to zaslechl. Nezabralo mu příliš času, aby tu melodii zařadil. A tak zatímco se řítíl za kolísajícími rytmy *Go!* od Santigold, v hlavě mu hlasitě vyřvávala červená kontrolka: *Hana*.

„*People want my power and they want my station...*“

Hanino vyzvánění.

„... *hey, hey, hey, hey, hey, hey, hey, hey...*“

Je někde před ním.

„... *looking for your ticket, now let's all go, party's in a minute but your gas won't go...*“

Blízko, musela být tak zatraceně blízko.

„Another instrument to crash you, crash you, crash you...“

Snažil se ukočírovat svůj přerývaný dech, když těsně před sebou uviděl známou siluetu. Stála k němu zády a z jejího postoje vyzařovala naprostá odevzdanost a zoufalství.

„... ha, ha, crash you...“

Snad si ani neuvědomoval, že hudba se postupně vytrácí a na její místo pomalu a nenápadně nastupuje jiný, téměř morbidním způsobem posměšný zvuk.

Natáhl k ní ruku.

V ten samý okamžik, co k němu otočila tvář, ho ten zvuk zalil jako přílivová vlna, která spláchnula všechnu zbývající naději do bezedného oceánu černi, jež je ze všech stran obklopoval.

Akordeon.

„T-ty... ty nejsi...“

Žena se zasmála a její zohyzděná rozkládající se tvář se u toho groteskně zkřivila. Scvrklá kůže připomínající zmačkané noviny, odchlíplé nebo úplně chybějící maso, díry v tvářích, jeden oční důlek prázdný, zatímco za zorničkou toho druhého se něco nezbedně kroutilo. Červi, došlo mu. A ta věc kolem jejího krku.

Oprátka.

Snad ze všeho nejhorší však byl ten zápach – ne nepodobný tomu, který cítili v domě, když do něj prvně vstoupili.

Pravou ruku měla ledabyle položenou na břicho. Celá přitom připomínala pokřivenou větev. Kaz měl co dělat, aby se z toho zjevu rovnou nepozvracel.

Couvl, ale žena udělala naopak krok k němu.

„Mohl si za to sám,“ zasýpala.

Kaz naprázdno polkl a snažil se potlačit hrůzu, která v něm s každou další vteřinou narůstala. „K-kdo?“

Nato však jen zavrtěla hlavou a zopakovala. „Mohl si za to sám.“
Kaz usoudil, že tahle strategie nikam nepovede. Zkusil to tedy jinak. „Co... co udělal?“

Otřásla se. „Proklel to tu. Všechno je tu prokleté.“

„Jak –“

„Pomůžeš mi?“

Zaváhal. „Já... já nevím, j-jestli můžu.“

Zamrkala zbývajícím okem, ruku křečovitě stočenou na bříše. „Pomůžeš mi?“ opakovala – pořád dokola, znovu a znovu, zatímco se k němu nenápadně blížila.

Jeden krok, druhý, třetí.

Než stačil jakkoliv zareagovat, strčila ho kostnatýma rukama do hrudi a on najednou padal.

Zády narazil do vrstvy lepkavého bláta, jež ho stahovalo stále hlouběji a hlouběji. Naslepo kolem sebe máchal rukama i nohama, zatímco se nořil pořád víc a víc, asi jako když se moucha zamotá do pavučiny a s každým dalším pohybem se vzdaluje svobodě a blíží nevyhnutelné zkáze.

Ještě naposledy se stihl nadechnout, když obloha nad ním dočista zmizela. Jako nedočkavá milenka ho obklopila voda a přitiskla ke své hrudi.

Šlahouny vodních rostlin se mu obmotaly kolem těla, tahaly ho za šaty i vlasy jako prsty děsivých vodních kreatur, obemknuly mu kotníky i zápěstí. Měl je všude – naprosto všude. V nose, puse, v uších a snad i pod kůží.

Křečovitě sebou cukal ve snaze na něco dosáhnout – na cokoliv. Když už si myslel, že se ocitl v naprosté nicotě, ve zdánlivé prázdnotě se jeho prsty sevřely kolem čehosi tvrdého.

Stiskl to a přitáhl se – a tahal a tahal a tahal.

Vodní hladina se kolem jeho hlavy roztránila jako zrcadlo a Kaz hladově lapal po vzduchu. Kukuřičné pole a popínavé šlahouny nahradily dlaždičky na stěnách a bláto –

Vana. Seděl ve vaně v tom zpropadeném domě.

Dole v patře se ozval šramot.

Kaz s kašláním vylezl z vany a vyklopýtal z koupelny.

* * *

Ne.

Ne ne ne ne ne!

Vjela si rukama do vlasů a sesunula se na kolena.

Všechna ta voda a bláto z ní teď stékaly dolů – přímo na dřevěné parkety. Hana se neodvážila ani pohnout. Nemusela. Moc dobře věděla, že kdyby se ohlédla, uvidí za sebou otevřené vchodové dveře. Dveře, kterými už před tak dlouhou dobou utekla do noci.

Nemůžeš odejít.

To jí to stvoření řeklo. Ve skutečnosti tím ale myslelo: *nedá se odsud odejít*. Až teprve teď to pochopila.

Ať už v tom ale měl prsty bůh nebo osud, ani jeden z nich neměl právo zacházet s ní a s jejím životem jako se starým hadrem. Dostane se odsud, ať to stojí, co to stojí.

Nenarodila jsem se proto, abych umřela v týhle barabizně.

Hanu najednou přepadla poslední várka naděje spolu se zbývající špetkou odhodlání nebo snad jakýmsi pudem sebezáchovy, nepatrné zavibrování myšlenky „Ještě nechci umřít!“, a začala se plazit do kuchyně.

Nepamatovala si z domu příliš – vyjma toho stařešiny, akordeonu a lidské kůže na stěně. Ale s jistotou věděla, že v kuchyni najde to, co hledá.

Sevřela prsty kolem kamenné dřevěné linky, vytáhla se do stoje a sáhla po držáku vedle dřezu.

Prásk!

Někdo byl na chodbě. Za ní.

S rychlostí, která ji samotnou překvapila, se vrhla za kuchyňské dveře a vyčkávala.

Je to teď, nebo nikdy. Já, nebo oni.

Pleskání podrážek o podlahu a čvachtání mokrých bot – nebo si to snad pletla se zvukem mlaskajícího masa?

Ta stvůra – pronásledovala ji až sem!

Na podlaze se mihl stín – dlouhý a pokrřivený jako seschlý strom venku v bouři. Haně uvízl dech v hrdle.

Teď, nebo nikdy.

Dřevěné parkety pod vetřelcovou váhou zavržaly.

A Hana se vrhla vpřed.

Tváří jejího nepřítele se mihl překvapený výraz. Nebyl to však šok, který vyzařoval z jeho očí, co ji přimrazilo na místě, ale strach, jenž se po celou tu dobu, co ho znala, skrýval kdesi v pozadí.

Kazovy zorničky se však rozšířily ještě o poznání víc, když si oba dva uvědomili, co se právě stalo.

Nůž projel jeho tělem jako vzduchem a se zarachocením dopadl na zem – bez jediné kapičky krve, netknutý.

A z horního patra se spolu s šílící melodií akordeonu ozval vítězný skřek: „Já to věděl, věděl jsem to! Vrátili se!“

* * *

Policejní inspektor Želízko si zapřel ruce v bok a zamračeně se zadíval na tu scénu. Ohořelé trosky starého domu trčely z lánů kukuřice jako zkažené zuby jakési pravěké bytosti.

„Ten dům je nejspíš prokletý,“ utrousil nakonec.

„Prokletý?“

Želízko se obrátil na svoji mladou asistentku. Neměl jí to za zlé. Převeleli ji sem teprve nedávno – nemohla to vědět.

„Říká se, že tady bydlel jeden stařík se zálibou v hudbě,“ spustil s jistou nostalgií v hlase. „Jeho vášeň pro ni byla nesmírná, přesto existovalo něco, čeho si vážil ještě víc – svých dvou dcer. Roztrhal by se, aby se jim zavděčil a zajistil jim budoucnost, zatímco ony mu ochotně rvaly žvanec od pusy. Přes svou lásku k nim to neviděl.“ Strčil si ruce do kapes.

„Když je nejvíc potřeboval, nepřišly. Jakmile měly dost peněz, už za ním popravdě nepřišly nikdy. A tak mu zbyla jen tahle barabizna a starý akordeon. S nikým se nebavil, nikdo ho pořádně neznal,“ na okamžik se odmlčel. „Jeho zpola rozložené tělo tak našli až po čtvrt roce – vsedě a s tahací harmonikou na klíně.“

Nevšímal si zalapání po dechu a po chvíli pokračoval. „Těžko říct, co je na těch povídačkách pravdy. Jisté je, že nikdo, kdo se do toho domu nastěhoval, tam nevydržel dlouho a obratem vzal nohy na ramena. Až na poslední majitele.“

Drobná bruneta nechápavě zamrkala. „Co se s nimi stalo?“

„Kdoví?“ zamručel inspektor. „Prostě bylo o jednu pochodeň víc.“ Ukázal na cosi prstem. „Vidíte támhle ten strom?“

Kývla.

„Před rokem a půl se tam oběsila žena. Těhotná. A ta zeď,“ ukázal na jednu z ohořelých trosek. „Tam před rokem zastřelili jednoho místního sedláka. Nikdy jsme ty pacholky nechytli. Nejspíš vzali do zaječích na druhou stranu země – asi jim došlo, co je čeká za to, co tomu ubožákovi provedli.“

„Za to, že ho zastřelili?“

„Za to, co pak provedli s jeho tělem.“

Žena po jeho boku naprázdno polkla. Želízko usoudil, že svědčí o její prozíravosti, když se nezeptala na další podrobnosti. Sám všechny ty popisy dlouhou dobu nemohl vyhnat z vlastní mysli.

Stažená kůže, vyražené zuby navlečené na provázcích a zbytek těla napíchnutý na rožni jako prase na zabíjačce. Popravdě řečeno doteď nemohl jitrnice ani vidět.

Už poněkolkáté toho rána si povzdechl. „Tohle místo je jako magnet na neštěstí.“

Pohled jim oběma sjel na roztráštěné auto a dvě pochroumaná těla v něm.

„Chtěli být navždy spolu,“ zašeptala asistentka.

A to taky budou - za zvuků akordeonu.

Věčný Domov

Kateřina Koldová

Špatný pocit. Ten Benjamin měl, když dorazili do Trvalic. A zesílil, když projížděli kolem zešedlého domu, který se zlověstně tyčil k zamračené obloze. Jen marně přemýšlel, proč měl najednou ten zvláštní pocit... strachu, při nejlepším. Raději se odvrátil a zrak obrátil k Vaškovi. Soustředěně sledoval cestu a pátral po jejich cíli, kterým byl v tomto případě dům.

„Není to tamten?“ zeptala se ze zadního sedadla osmiletá Luďka a naklonila se mezi řidiče a jeho spolujezdce.

„Měla bys být připoutaná,“ poznamenal Benjamin, než pohlédl směrem, kam ukazovala. Přátelsky vyhlížející dům s trávníkem zastřiženým v anglickém stylu a malým psíkem, který nejvíc ze všeho připomínal malý bílý mop. „Ne, to nebude on.“ Ludmila si zklamaně povzdychla a zapadla zpět do sedačky. To, že se nudila, bylo zřejmé, bohužel s tím nemohli nic dělat. Jejich domek se sám nenajde.

„Ty nejsi připoutaná?“ zeptal se Vašek šokovaně, aniž by se ohlédl. Luďka jen zahučela a vypadalo to, že tím pro ni konverzace se strýčkem skončila. To by ale nesměla mít za strýce Václava Dýmu. „Co myslíš tím ‚hm‘?“ otázal se rozhořčeně. „Jak dlouho už nejsi připoutaná? Benjamine, jak dlouho už není připoutaná?“ A tak byl Benjamin málem vtažen do konverzace, do které se neměl chuť pouštět. Navíc bylo jasné, že nikam nepovede. Vašek a jeho neteř byli jako zneprátelené válečné strany. Jakmile se do sebe pustily, nepovolily, dokud jedna nebo druhá nebyla na kolenou a neprosila o milost. Možná i proto měli ti dva tak rádi Benjaminu na jejich spo-

lečných cestách. Do hádek se výhradně nepouštěl, a když už se do nějaké zamotal, rukávy mu čpěly kompromisy a rozptýlením.

Momentálně si ale byl jistý, že jeho kouzelný kabát nasáklý všemi těmi vychytralými argumenty zůstal doma u jeho nevlastní sestry, a vracet se mu pro něj nechtělo. Znovu projížděli kolem toho divného baráku a on měl pocit, jako by se díval na ducha.

„Bene!“ houkl na něj Vašek a Benjamin se vytrhl ze svého malého transu.

„Co -? Aha! Jo no... fakt nevím,“ věnoval svému nevlastnímu bráškově zářivý úsměv. Ludmila se přidušeně zachichotala, když to vypadalo, že se po něm Venda asi natáhne a donutí ho to vědět. „Byla bys tak hodná a připoutala se, Ludo?“ zeptal se se zuby stále sevřenými v křečovitém úsměvu. „Než Vašek do něčeho nabourá,“ dodal pak, protože se k nim blížilo auto z protisměru, do kterého bratr najel.

Strhl volant právě včas a Ben spokojeně zaznamenal tiché cvaknutí ze zadního sedadla. Luďka byla chytrá holka. Trochu se mu ulevilo. Ten tíživý pocit začínal být pomalu otravný a Benjamin byl vlastně rád, že jeho pozornost od něj byla odvedena známou hádkou, která prostě znamenala, že všechno je v pořádku. Jestli se ti dva mohli hádat o pitomostech, tak svět rozhodně nekončil.

„Taky jsi něco mohl říct, Bene,“ postěžoval si Vašek otráveně. Benjamin se ani nemusel podívat, aby věděl, o čem jeho bratr mluví. Dorazili a zastavili přímo u toho domu, který v něm budil ten nepříjemný pocit. „Projeli jsme kolem už asi desetkrát!“

„Nevšiml jsem si,“ zalhal zastřeným hlasem a jen velmi neochotně vystoupil z auta. Majitel na ně už čekal a po několika minutách vychvalování domu, kterého se snažil zbavit, a návštěvě vnitřku budovy, které se Benjamin zúčastnil jen velmi zdráhavě, natáhl

muž k Vaškovi ruku. „Co to děláte?“ podivil se, když mu na dlani přistál lesklý klíč se zelenou krytkou.

„Ach, no víte,“ usmál se majitel, „to je tady taková tradice. Taková vesnická pověra. Říká se, že kdo se sem nastěhuje bez toho, aby tu předtím strávil alespoň jednu noc –“

„– odnesou si ho duchové zakladatelů města,“ dokončil Ben nepřítomně za překvapeného muže.

„Jak to víte?“ zeptal se majitel zvědavě Benjamina, který sebou škubl, jako by se polekal.

„Asi... asi jsem to někde četl?“ navrhl a vrazil si ruce do kapes, aby dal najevo, že se o tom nechce dál bavit. Sám si skoro ani neuvědomil, že to řekl. Byl si ale jistý, že je to pravda.

„Jací duchové?“ zeptala se Luďka, která do téhle chvíle nic neřekla.

Pan majitel si k dívence dřepnul a začal vyprávět. Vašek se usmíval pod vousy a Benjamin netrpělivě přešlapoval na místě. „Tihle zakladatelé byli až nezdravě majetnickí a přáli si, aby se z jejich vesnice jednou stalo velké město. Prý měli celou armádu sluhů, kteří hlídkovali po Trvalicích a dávali pozor, aby nikdo v noci vesnici neopustil.“

„A co se stalo, když jo?“ otázala se napjatě Ludmila.

„To právě nikdo neví,“ řekl majitel tajemně. „Když někoho načapali, odvedli ho do jeho domu a ráno už ten člověk nikdy nechtěl Trvalice opustit.“

„Zhypnotizovali ho!“ navrhl dívka nadšeně. Natáhla před sebe ruce, vyplázla jazyk, zasténala a začala chodit kolem dospělých jako zombie. Majitel se ušklíbl. „Ano, možná. Pro každý případ,“ obrátil se k Vaškovi s veselým úsměvem na tváři. „Byl bych rád, kdybyste tu přespali, a to nejenom kvůli tomu, že se stmívá a mohli by vás zhypnotizovat,“ dodal s pohledem na Benovu a Vaškovu ne-

teř. „Staré domy, jako je tento, mohou vyluzovat nejrůznější zvuky a mít nějaké ty mouchy, které jsem mohl přehlédnout, protože už jsem si na ně zvykl, a jako nový majitel máte právo o nich vědět, pane Dýmo.“

„Předpokládám, že to je dobrý důvod,“ pokýval hlavou Vašek zamyšleně a položil Ludče ruku na rameno, když její zombie jekot začal přesahovat meze. „Já tu klidně přespím a Ben...“

Benjamin opravdu moc obdivoval bratrovu schopnost vycítit, že se člověku někde nelíbí. Začala mu svítat naděje, ale neteř ji roztříštila jako křehkou skleničku. „Já tu chci spát taky! Chci vidět ducha!“ zamračila se a dala si ruce v bok.

„Já myslím, že strejda Ben chtěl jet domů,“ namítl Vašek a věnoval mu tázavý pohled. Obyčejně by to, že dítě chtělo zůstat s jedním strejdou a druhý by odjel, neznamenal žádný problém. Jenže když má jeden z těch strýců nešvary s matkou toho dítěte, která svou ratolest pustila na výlet jen pod podmínkou, že s ním pojedete i ten druhý, tak pak teprve se z takové situace stával oříšek.

„Maminka by asi nebyla ráda, kdybys tu zůstala,“ řekl Benjamin.

„Byla, když tu budeš ty!“ řekla s naprostým přesvědčením Ludmila. Ben měl nachystáno spousta důvodů, proč by maminka nebyla ráda, a měl taky spousta výmluv, proč by tu neměl zůstat on, ale jeden pohled do těch modrých očí plných očekávání je všechny proměnil v prach.

Poraženě pokrčil rameny a povzdechl si. „Tak se uvidíme zítra,“ řekl a podal majiteli ruku. Zatímco Luďa zamířila dovnitř, aby se ohřála, Ben a Vašek stáli na verandě a dívali se za majitelem. „Jsem to ale slaboch, co?“

„No, že ses nechal takhle ukecat od holky, jsem neviděl poprvé,“ ušklíbl se Vašek a také zamířil do domu. „Brnknu ségře,“ zavolal ještě přes rameno a pak se za ním zabouchly dveře. Benjamin sám

se k nim otočil a jen je podezřívavě pozoroval. Nakonec i jeho zahnila zima dovnitř.

„A oni ti tu nechají i tyhle věci?“ zeptala se Luďka, když jí Vašek podal hrnek s černým čajem, do kterého si hned nalila mléko. Samozřejmě měla na mysli všechny ten oprýskaný nábytek, který se mu nijak nezamlouval. „Ano, nechají,“ přikývl, „ale já ho asi prodám a koupím si vlastní.“

„Proč?“

„Protože se mi strašidelný skříně s kostlivci nelíbí.“

„Oni tam jsou kostlivci?“ Ludmila na něj vykulila své modré oči s naprostým zděšením a oba bratři se rozesmáli.

K večeři si vzali namazané rohlíky s marmeládou, kterou objevili ve špajzce se vzkazem od majitele, který jim sděloval, že si můžou nabídnout. Bylo tam více jídla, ale hamonit nechtěli. Tedy spíš, Vašek nechtěl. Benjamin a Luďka se co chvíli otáčeli po dveřích a představovali si, jak asi chutná například ten dort s růžovou polevou.

Pak se ale Bena znovu zmocnil ten svíravý pocit, na který díky rodinné pohodě téměř zapomněl, a ztratil teď chuť i na samotné představy. Doprovodili Luďku do jedné z ložnic a počkali, až usne. „Bene?“ zašeptal Vašek a Benjamin tázavě nadzvedl obočí. „Můžu s tebou o něčem mluvit?“ Přikývl a oba se vrátili do jídelny a zamířili ke stolu u okna.

„Tak co je?“ zeptal se a zaznamenal Vaškův nejistý pohled. „Děje se něco?“ Benjamin nebyl hloupý, ale neměl rád, když někdo chodil kolem horké kaše, když to prostě mohl vyplivnout a být s tím hotov. „Vašku, prosím tě,“ zahučel netrpělivě, když jeho bratr pořád neutrousil ani slovo.

„Co je s tebou?“ zeptal se nakonec. Benjamin protočil očima a vzdychl si. „Nic,“ zamumlal a podíval se z okna a snažil se najít

rozptýlení v padajícím sněhu, který pro brzký březen nebyl tak neobvyklý. Popravdě mu bylo na nic z představy, že by měl přespát v domě, ze kterého měl z nějakého důvodu hrůzu, natož aby si ho koupil jeho bratr. Ale rozhodně by nemohl jen tak Vaškovi říct: „Poslyš, tenhle dům mi nahání hrůzu. Co takhle kdyby ses podíval po jiném?“

„Bene, se mnou můžeš mluvit. A rozhodně mi neříkej, že ti nic není,“ Vašek se naklonil blíže k bratrovi. „Třeba se ti jenom vyba-
vují nějaké vzpomínky z dětství nebo tak něco.“

„Jak tě napadlo tohle?“ podivil se Benjamin a odvrátil se od okna.

„No tak, přeci jenom jsme v Trvalicích. Co jsme sem dorazili, tvá-
říš se, jako bys viděl strašidlo.“

„Co tím myslíš, tím ‚jsme v Trvalicích‘?“ nechápal Benjamin. Ten-
tokrát se zarazil Vašek.

„V Trvalicích. Jsme v Trvalicích! Ve tvé rodné vesnici!“ Ben na Vaškovo odhalení zůstal jen tupě zírat. Tady že se narodil? A jak to, že o tom neví? Ta samá otázka běžela hlavou i Vaškovi. „Počkej, ty to nevíš? Táta Petr mi přece právě kvůli tomu navrhoval, ať tě vezmu s sebou. Myslel jsem, že kvůli tomu si se mnou jel.“

Zírání z očí do očí pokračovalo. Pravdou bylo, že Ben si nikdy ani nepřál vědět, kde se narodil, protože to bylo to samé místo, kde zemřela jeho maminka, a on si z té doby stejně nic nepamatoval. Bral svou nevědomost vždy jako samozřejmost a myslel si, že jeho otec to věděl. Bylo směšné, že by teď poslal Benjamina na místo, kam se nikdy nechtěl ani podívat. Když nad tím teď přemýšlel, nevěděl vlastně, proč byl tak moc proti tomu se dozvědět něco o své minulosti. Byl to prostě takový podvědomý blok, který ho naplňoval nesouhlasem. Možná proto měl z toho domu takový strach. Možná mu připomínal domov, na který z nějakého důvodu toužil zapomenout, přesněji, na který si ani vzpomenout nechtěl.

„Posloucháš mě Beny?“ Vašek zamával bratrovi rukou před obličejem a Benjamin si uvědomil, že asi na chvíli vypnul.

„Cože?“

„Říkal jsem, že možná si teď vybavuješ nějaký vzpomínky z dětství, a proto se ti tu nelíbí.“

„Nikdy jsem neřekl, že se mi tu nelíbí,“ bránil se Benjamin. „Jestli chceš něco vědět, tenhle dům vypadá skvěle...“ Až tedy na zevnějšek, napadlo ho.

„Ale nelíbí se ti v něm,“ pronesl přezíravě Vašek. Benjamin protočil očima.

„Já si spíš myslím, že jsem jen utahaný. Co jít spát?“

„Hele jestli se na mě zlobíš, že jsem ti neřekl, že jsi tady bydlel, tak promiň. Ale já nevěděl, že to nevíš,“ zamračil se Vašek.

„Nezlobím se,“ odsekl Ben. Bylo mu jasné, že to zrovna řekl způsobem, který jasně naznačoval pravý opak, ale bylo mu to jedno. Bez váhání se vydal po schodech nahoru.

„Hej, počkej,“ zavolal Vašek najednou. Vrátil se k oknu a na něco se zahleděl. Benjamin se s povzdechem došoural zpátky. Začalo sněžit opravdu hustě, takže bylo jen těžké říct, jestli to, co bylo zevnitř vidět, nebyl jen prachobyčejný klam. Benjamin přivřel oči, jak se snažil vidět cokoli, na co teď hleděl jeho bratr. Nakonec spatřil dvě temné siluety a skoro by mohl přísahat, že jedna táhla tu druhou za sebou. „Vidíš to?“ zašeptal Václav a Benjamin přikývl. Pak se ozval výkřik o pomoc. Tlumený dětský hlas, a vycházel zvenku.

Vašek nezaváhal a vyrazil do sněhové vánice, aniž by si nasadil boty. „Vašku, počkej!“ zahulákal Ben trochu vystrašeně. Zůstal v jídelně sám a tíživé ticho a tma na něj dolehly jako padající mlha. Polkl a vyrazil za Vaškem.

Ale nebylo koho pronásledovat. Venku nikdo kromě jich dvou nebyl. „Co to sakra bylo?“ zeptal se Vašek s hlasem zvýšeným alespoň o tón. Ben potřásl hlavou. Srdce mu bilo jako splašené a strach mu svíral hrdlo jako ruka vraha. Opravdu už těch obav měl dost. Podrážděně zavrčel a obrátil hlavu k obloze. Měsíc se ani neobtěžoval vyjít. Otočil se na patě a vykročil zpět do domu, který mu při všem tom děsu začínal připadat jako bezpečný úkryt. Vašek ho ale chytil za zápěstí. „Co je?“

„Podívej,“ požádal roztrášeným hlasem a ukázal na zasněženou silnici. Stejně jako Benjamin měl strach, a navíc mu začínala být zima. Ben se sklonil a spatřil jeho vlastní a bratrovy stopy, stopy pneumatik a pak stopu páru bot, připomínající spíše ženskou velikost, vedle kterých vedla podezřelá stopa taženého předmětu... Možná osoby, napadlo Bena a neklidně se otrásl. Dřepnul si, aby otisky lépe prozkoumal, a narazil na temné skvrny. I v téhle tmě bylo vidět, že to není obyčejný sníh.

Natáhl ruku, aby se jich dotkl.

„Vašku! Strejdo Bene!“ Oba se prudce otočili a oběma jim spadla čelist. Rychle jsme se rozeběhli k Ludce, která se k nim pomalu blížila. Na sobě měla jen svou tenoučkou noční košili.

„Proboha, Luďo, co děláš venku takhle bosa a bez mikiny?“ Vašek si rychle sundal svůj pulovr, navlíkl ho dívence přes hlavu a vzal ji do náruče. „Pojď, brácho,“ houkl na Benjaminu. Ten jen nepřítomně přikývl. Na tom sněhu to musí být nějaká vylitá barva nebo něco, pomyslel si. Nic jiného to jistě nemohlo být. Vrátil se dovnitř.

„- padlo takhle chodit ven, co?“ říkal právě Vašek roztrpčeně, ale zachovával si milý hlas. „Šla si nás hledat, nebo co jsi tam dělala?“ Ludmila ale mlčela. Měla podivný daleký výraz a oči veliké a červené, jako by plakala. Možná že kvůli tomu teď Venda nevyváděl

tolik, jako by mohl. „Lud'ko, copak?“ pohládl jí po rameni. Z velkých modrých očí se jí vykutálela slza a pak už vězela ve Vaškově náruči a plakala. Bratr mu věnoval zpanikařený pohled.

„Ludo? Co je s tebou?“ Benjamin si klekl ke dvojici a přešel holčičce uvězněné jak ve Vaškově pulovru, tak v jeho objetí, rukou po zádech. Škubla sebou a zděšeně vykřikla.

„Cos udělal?“ štěkl po něm Venda.

„Nic!“ bránil se. „Chtěl jsem jí jen pohládit a ona –“

„Hej, počkej,“ chytil ho za zdviženou ruku a něco si na ní prohlížel a pak Ludce vyhrnul pulovr i noční košili. Ben sám se podíval na svou ruku a polekaně si ji přidržel druhou.

Na dlani měl krev.

Zvedl oči k Ludmile a bratru. Košili jí vyhrnul až k lopatkám, a odhalil tak krvavý škrábanec na dívčinych zádech. „Bože...“ vydechl. „Jdu pro nějaké obvazy!“ vyhrkl Benjamin spěšně. „Tahle barabizna musí mít nějaký obvazy!“ Poslední větu skoro zahulákal.

„Podívej se do koupelny!“ navrhl Vašek a přenesl svou neteř ke gauči do obývacího pokoje. „Dobrá, slečno drsňák,“ usmál se na ni chabě. „Budu potřebovat, abyste se mě na chvíli pustila, ano?“ Ale Ludmila strýce objala ještě pevněji. Povzdechl si a položil si bradu na její hlavu.

Obvazy tu byly. Ben dokonce našel celou lékárníčku a pro jistotu vzal i ručníky. Doběhl do obývacího pokoje a všechno rozložil na zemi. Podal bratrovi ručník a na vteřinu zalitoval, že zrovna bílý. Mezitím co Vašek šetrně přitiskl látku Ludce na ránu, podařilo se Benovi najít i dezinfekci. „Musíme ji otočit na břicho,“ zašeptal bratrovi a po několika uklidňujících slovech Ludmila ležela na gauči, zatímco jí strýcové čistili ránu a pak zavázali tlakovým obvazem.

„Jsi statečná holka, Ludo,“ poznamenal Benjamin, když trochu přestala brečet. Smutně se usmála.

„Povíš nám, co se stalo, drsňačko?“ zeptal se Vašek povzbudivě, ale Ludmila jen zavrtěla hlavou. „Spadla jsi ze schodů?“ Znovu zavrtění.

„Jestli spadla ze schodů, měli bysme ji vzít do nemocnice,“ zašeptal Benjamin. „Mohla se uhodit do hlavy.“

„Nespadla jsem,“ kníkla Ludmila a podívala se na strýce ubrečenýma očima.

„Tak co se stalo?“

Sklopila oči. „Já nevím.“

Benjamin se začal zvedat s tím, že Luďku odnese do auta. I kdyby to nakonec nebylo nic vážného, bylo lepší mít jistotu a ta rána vypadala, že potřebuje zašít. „Bolí tě hlava, Ludi?“ optal se Vašek. Zavrtěla hlavou. Václav se na Bena podíval a bezradně pokrčil rameny.

„No tak lidi,“ zaúpěl Ben. „Ať už tě Luďko hlava bolí nebo ne, na ten škrábanec se bude muset podívat doktor.“ Otočil se na patě a vydal se ke dveřím.

„To bych nedělala...“

Prudce se otočil. Neznámý bublavý hrdelní hlas přišel zezadu.

Z úst jeho neteře.

O krok ustoupil a zády narazil do dveří. Roztomilá citlivá dívka, kterou znal od jejího narození, se na něj usmívala úsměvem, který dozajista do nejdelší smrti nezapomene.

Její odhalené zuby byly od jakési černé tekutiny, která jí stékala ze rtů po bradě až na jemnou košili. Oči měla podlité krví a doslova přetékal. Krev se z nich valila, jako před chvílí její vystrašené slzy. A jak se tak usmívala, došlo mu, že její hlava má nepřírozenou pozici. Tělem čelila Benjaminovu bratrovi, ale tvář měla natočenou k Benovi samému.

S nechutným křupnutím hlavu otočila o sto osmdesát stupňů a zadívala se na Vaška, který se díval nechápavě na bratra, který teď z ničeho nic jen tak stál a koukal. „Pokud si nepřiješ smrt...“

„Bene?“

A jako lusknutím prstů to byla zase Ludmilka.

Těkal očima z neteře na bratra a nejistě polkl. „Benjamine, je všechno v pohodě?“ zeptal se Vašek ustaraně.

Ben se podíval Ludčce zpříma do modrých očí. Chtěl se bratra zeptat: ty jsi to neviděl? Ale namísto toho chraptivým hlasem zamumlal: „Jo... všechno je fajn.“ Vzal za kliku a otevřel dveře. Zůstal zírat do temné noci osvětlené jen žlutavým světlem protější lampy.

„Bene,“ oslovil ho znovu bratr a položil mu ruku na rameno, za což by mu Ben býval sklonil poklonu, protože udržet osmiletou holčičku jednou rukou a druhou dát psychickou podporu už vyžadovalo sílu. Na druhou stranu se Ludka držela zuby nehty, takže to nemusela být taková námaha. „Jsi opravdu v pořádku? Přišlo mi, že jsi se jako něčeho lekl...“

„Ne, to nic nebylo,“ mávl Benjamin rukou s chabou impresí úsměvu. „Pojďme odsud.“

„Bene...“

„Jo?“

„Bene...“

Zamračil se a podíval se přes rameno. Tentokrát měl kam ustoupit. Pozadu se rozeběhl ze schodů a upadl do studeného sněhu.

To nebyla Ludmila tam v náručí jeho bratra!

Snažil se postavit a zároveň se od toho děsu dostat co nejdál, a dosáhl jen nemotorného podřepu, ze kterého zase upadl.

„Brácho, co je s tebou?“ zeptal se Vašek ustaraně a sehnul se k němu.

Obličej té stvůry byl k Benjaminovi ještě blíže a natahoval k němu ruku.

Ruku, vyzáblou na kost, s kůží svraštělou a mrtvou.

A pak dostal od Vaška facku.

Vidina, nebo co to vlastně bylo, zmizela. Namísto ní byly obličejce jeho ustaraných příbuzných. „Seber se, blbečku! Co je to s tebou?!“ Věděl, že nenadává, protože by byl našťvaný, ale protože měl strach, a to bylo možná ještě horší.

„Já... já...“

„Kolik prstů ti ukazuju?“ zeptal se Vašek a před obličejem Benovi zamával třemi prsty.

„Tři.“ Vybreptl Benjamin.

„Skvělý,“ pokýval hlavou Vašek a předal mu Ludmilu. Dost neochotně ji objal pažemi. Z očekávání, že zase uvidí tu hrůznost, se na ni ani nepodíval. „Budu řídit a ty si dej pozor, ať zase neuklouzneš.“

Uklouznout? Tak to vypadalo? Že uklouzl? Sledoval Vaška, jak přistupuje k autu. Ne, to si nemůže myslet. Musí vědět, že je něco špatně. Ať už s Ludmilou, nebo... s ním... „Klíče!“ houkl a Ben mu je automaticky hodil.

„Nedovol mu to...“ promluvil na něj ten hnusný hlas. Na chvíli zavřel oči. Pak se zvedl a i s Ludmilou zamířil k autu. „Nedovol mu to,“ řekl hlas hruběji a vzal ho svou vyzáblou rukou za bradu. Benjamin se stále na Ludmilu odmítal podívat.

„Kde to vážně?“ zeptal se Vašek zevnitř auta.

Ben mlčel.

A pak se konečně podíval.

Ludmila měla svou tvář. Byla to úleva, ale jen do té chvíle, než se na ni pořádně podíval. Jistě, obličej byl lidský, ale pohled naprosto

cizí. „Nedovol mu to,“ rozkázala Ludmila svým dětským hlasem zpevněným rozkazem.

„Vašku, já -“

„Vrať se domů.“

„M-myslim, že...“ Potřásl hlavou. „Už jdu,“ řekl rozhodně. Byla to jen nějaká halucinace. Pravděpodobně z únavy.

Položil Lud'ku na zadní sedadlo a připoutal ji. Pořád se na něj dívala těma povědomýma, a přesto naprosto cizíma očima. Neměl ani nejmenší chuť být jí nablízku, přesto ji nechtěl spouštět z očí. Sedl si vedle ní.

Auto vyrazilo. Všichni mlčeli, jediným zvukem byl motor vozidla.

Benjamin se otočil na svou neteř a hned se odvrátil.

„Vašku,“ řekl najednou a málem se mu zastavilo srdce, když mu hlavou proletělo to náhlé uvědomění.

„Jo?“

„Myslím... myslím, že bychom neměli odjíždět.“

„O čem to mluvíš? Samozřejmě, že ano! Lud'ka krvácí, a ty se chováš jako pomatenec. A z tohotohle místa už mám husí kůži...“

„Ale my nemůžeme -“

Vašek zprudka zabrzdil. Otočil se k Benovi s odhodlaným výrazem. „Co se děje?“

Chvilí mlčel. „Něco jsem viděl. I ty jsi to viděl.“

„A co jako?“

„Pamatuješ na ty postavy za oknem? Jak jsme běželi ven na pomoc tomu dítěti.“

Vašek se zatvářil ustaraně. „Vlastně jsem na to docela zapomněl. Když se Lud'ka -“ A pak se mu rozsvítilo. „To jako myslíš, že to byla Lud'ka?“ Benjamin přikývl. Pohledy bratrů se stočily k Ludmile. Dívka nasadila vystrašený výraz. Určitě se jí nelíbilo, jak se na ni

dívali. „Ale to není všechno, že ne?“ řekl Ben spíše pro sebe. „Lud'ko.“ Dělal mu trochu potíže dívat se jí do očí, jak neustále očekával, že se jí vyvalí ven v slizkých provazcích, doprovázeny krví. „Než jsme tě venku našli, co se stalo?“

Neteř mlčela a zdánlivě soustředěně zkoumala nehty na své ruce. Pak se chytil i Vašek. „Pokusila... eh, šla jsi ven? Když jsme tě nechali v tom pokoji.“

Ludmila se zarazila. Pohnula k nám plaše očima a oba nás přejela pohledem. „Šla...“ řekla tím cizím hlasem. „*Musela jsem ji zastavit.*“ Pak se usmála a odhalila své bělostné zuby, po kterých jí stekl černý pramínek.

A co z toho? Vašek očividně spatřil to co Benjamin jenom před pár chvílkami, i když Ben sám teď neviděl nic tak neobvyklého. Obličej se mu zkřivil strachem a věnoval bratrovi bezhlesnou otázku. Ale skutečnou otázkou bylo, co se to tu skutečně odehrávalo. „Co jsi zač?“ zeptal se Benjamin Ludmily. Vašek neustále těkal očima mezi svým bratrem a neteří, jako by čekal, že jeden z nich každou chvíli exploduje.

Lud'ka věnovala Benovi zvláštní pohled. Takový, jaký od ní nikdy nedostal a ani po něm netoužil, protože na malou holčičku neseděl. Byl to pohled čiré něhy, a jak se dívence rozprostřel po zohyzděném obličejí, získala vjem let, které Lud'ka teprve měla poznat. „*Jsem...*“ zdálo se, že se chystá říct něco, co jí leželo na srdci už dlouho a umírala touhou to prozradit, ale po prvním slovu následovalo ticho. „*Přítel,*“ dokončila. „*Snažím se vám pomoci.*“

Vašek z ničeho nic dostal příšerný vztek a adresoval Ludmilu tak, jako by ale mluvil k někomu úplně jinému. „Ty zatracená mrcho!“ prskl hlasem, který se mísil se strachem a zlobou. „Jak nám má asi pomoci, že má Lud'ka podělaný obličej a ruce a – a... Kdo ví, co ještě!“

„To je jen prvotní fáze, která odezní. Je to jen klam živých očí. Není třeba se bát trvalých následků,“ vysvětlovala Ludmila, ale Vašek nevypadal, že by ji slyšel.

„Mě to nezajímá! Uzdravíš Luďku a potáhneš ke všem čertům! Je to jasné?“

„Já...“

„Vyjádřil jsem se jasně?“

Ludmila otočila svůj doslova rozteklý obličej k Benjaminovi, a i když Vašek mohl jen těžko odhadnout, co svým pohledem mínila říci, podržela ho na jeho bratrovi dlouhých několik vteřin. Pak k němu natáhla ruku. Ben se odtáhl i přesto, že Ludmilina paže už vypadala obyčejně. „Prosím, prostě se vraťte do domu...“

Holčičku jako by nějaká neviděná síla odhodila hlouběji do zadního sedadla. Rozpřáhla ruce a otevřela ústa v němém výkřiku. Pak se sesula po sedačce. Všechna nepřírozená zranění zmizela.

Skoro ve stejnou chvíli jako by někdo uvolnil svůj stisk na atmosféře.

Bylo ticho.

Bratři si prohodili pohledy a pak se vrhli k Luďce. Pomalu se probírala a zdálo se, že si nepamatuje nic od doby, co ji uložili do postele. Nemeškali.

Vašek dupl na plyn a vyrazil směrem k výjezdu z vesnice. Benjamin roztržitě hladil Ludmilu po rameni a myšlenkami zalétával k blízkému setkání s – s kým, to zůstávalo otázkou. Skoro by si mohl myslet, že Luďku posedl nějaký duch. A napadlo ho, že by měl pravdu. Ale jaký duch? A –

Známý pocit strachu mu sevřel žaludek s bolestivým comebackem. Skoro, jako by byl zase v tom domě. Položil ruku na sklo a ztěžka vydechl. Když se průhledná deska zamlžila, měl pocit, že za její clonou zahlédl postavu.

Rukávem zpocené sklo setřel. Na ulicích před domy stáli lidé a zdálo se, jako by se dívali přímo na něj.

Vašek prudce strhl volant a do něčeho tvrdě narazil. Auto se nebezpečně rozječelo a několikrát se otočilo, než skončilo na střeše.

Někdy mezi tím vším Benjamin pevně zavřel oči. Dobře se praštil do hlavy a to, že teď visel hlavou dolů, mu nikterak nepomohlo. Pomalu se odhodlal oči otevřít a pohlédl vpřed. Vašek neměl zapnuté pásy a ležel teď v nepřírozené pozici v převráceném autě. Jeho pravá ruka se ohnula špatným směrem a byla zalita krví. Benjamin musel odvrátit oči, když si uvědomil, že jeho předloktí bylo zcela zlomené a drala se mu z něj bílá kost.

Chtělo se mu zvracet a bylo mu zle z pomyšlení, že se tohle všechno dělo. Obrátil se na spolujezdce. Ludmila byla pryč.

Znovu zavřel oči. Všechno bylo špatně. Párkrát se zhluboka nadechl a pak zašátral rukou a odpoutal se. I když se snažil zpomalit pád rukou, stejně nešikovně upadl na hlavu.

Před očima se mu rozprskly hvězdičky. A pak všechno začalo zhasínat a potápět se do tmy. Benjamin zaletěl očima k Vaškovi a ke svému vzteku spatřil, jak jeho nevlastního bratra někdo táhne ven.

„*Nechte je být!*“ vykřikl kdosi, ale to už se Benovi zatmělo před očima.

„Haló, pane Dýmo!“

Benjamin se s trhnutím probral. Svět se zdál rozmazaný stejně jako obličej, který plul před ním. Zdál se mu povědomý. „Já vás znám...“ zamumlal mdle a snažil se rozpomenout.

„No jistě, že ano!“ zahlaholil obličej a Benjamin měl pocit, že mu bolestí pukne hlava, když se mužův ostrý hlas rozlehl kolem. „Vážení! Pan Dýma mladší se probral!“ Všude kolem něj zaburácel nadšený jásot a tleskání rukou. Někdo dokonce pískal. Benjamin,

ať se snažil, jak mohl, si nedokázal představit, co se dělo. A pak ho páry rukou postavily na nohy. Slabě zasténal a potlačil potřebu zvracet.

„Tiše, vážení tiše!“ vyzval dav kolem muž, v jehož hlase Ben konečně poznal majitele domu, do kterého se Vašek chtěl přestěhovat. „Jak už mnozí z vás ví, před vámi stojí Benjamin Dýma a jeho nevlastní bratr Václav,“ Ben se pootočil a podařilo se mu zaznamenat bratra, zejména kvůli tomu, že viděl na jeho zlomenou ruku. „Oba nás poctí svou přítomností a členstvím našeho města.“ Další jásot a Benjamin se začal dávit. Na to lidé okolo reagovali rozjařeným smíchem.

„Je mi také velkým potěšením oznámit, že se nám konečně podařilo uvěznit tu vzpurnou duši,“ Ben se zamračil. O čem to ten šílenec mluvil? „A už za pár chvil ji slavnostně vyprovodíme, aby už dál nemohla zasévat zlo do myslí nově příchozích!“

Zatímco lidé jásali, Benjamin a Vašek byli odtaženi před velkou jámu, společně s dřevěnou rakví převázanou řetězy, ze které vycházel tlumený jekot. Ben si jen nejasně uvědomoval, co se dělo, ale Vašek byl plně při vědomí. A dával to hlasitě najevo všem přítomným a byl by pokračoval až do úplného vyčerpání, kdyby k němu nepřišel muž, který tohle shromáždění očividně vedl. „Je mi líto, že to muselo potkat vaši neteř,“ řekl s účastí. Benjamin se opile podíval na bratra a na muže vedle něj. „Ale chápejte, že díky její oběti teď bude mít město zase jednu možnost vzrůstat. Počínaje vámi dvěma.“

Tato slova Vaška neuklidnila, naopak ještě více rozzuřila a urputně se snažil vykroutit svým věznitelům. Benjamin měl teď čas si dát vše dohromady. Byla tu tma. Před ním byla hluboká jáma a kolem ní byly pochodně hořící jasným ohněm, okolo kterého byl shromážděný obrovitý dav, možná celá vesnice! U jámy ležela rakev,

kteřá se nepatřně třásla, a zevnitř vycházel hrůzný pláč a vřestění. Benjamin vzhlédl. Nad tím vším byl strop. „Kde to jsme?“ zeptal se nakonec. Vypadalo to jako obrovitý vinný sklep, až na to, že tu nebyly police s vínem.

Odpověděl mu Vašek. „Jsme asi pod tím podělaným barákem! Sakra!“ Ben přikývl, jako by si tím utvrdil, co už si dávno myslel. Znovu upřel pohled na rakev. A pak mu svitlo.

„Kde je Ludmila?“ zeptal se a konečně se pevně postavil na nohy. Vašek kývl na třesoucí se rakev. Benjamin se zmocnil děs a společně s ním se dostavil vztek a nenávisť a přidal se k neúprosným prosbám a kletbám svého bratra.

Dav kolem začal svorně odříkávat jakýsi popěvek v latině, ale ani jeden z bratrů mu nevěnoval pozornost a dál křičeli a v duchu si přáli, aby přišla pomoc.

A pak šest přítomných vystoupilo z davu a položilo ruce na víko rakve. Jakoby s úctou před rakví pokleklí a pak ji vyzdvihli nad zem. Další lidé se shromáždili u jámy, která se měla stát hrobem teprve osmileté nevinné dívenky, a vzali za provazy, na které šestice položila své břemeno.

Teď už ani Vašek, ani Benjamin neproklínali shromážděné, ale prosili a naléhali, ale rakev se posouvala dál za doprovodu děsuplného zpěvu a žalostného pláče dívky, která měla být pohřbena zaživa. A pak na dno hrobu začala dopadat hlína.

„VY KURVY!!!“ zařval Vašek a z posledních sil se vytrhl svým učitelům.

A pak se ozvala rána, která rezonovala celým sklepením svým tupým a konečným dopadem.

Benjamin měl pocit, že se mu zastavilo srdce.

Bratrovo tělo mu padlo k nohám, bezvládné a bez známky života. Jeho oči upřené ke stropu v mžiku vyhasly a výraz v jeho tváři

zůstal vytržštěný v děsivé grimase strachu. Stále rozpálená hlaveň zbraně, která chladnokrevně vzala život jeho bratra, se mu objevila před obličejem. „Je to škoda,“ řekl někdo. Ben se neobtěžoval spojit si hlas s obličejem. Vše mu splývalo dohromady v jedno velké zlo, které mu vzalo rodinu. „Vypadal jako velmi milý hoch.“ Ruka ho hrubě popadla za bradu a přinutila ho vzhlednout. Ben měl ale oči jenom pro temnou hlubinu zbraně. „Ale pokusil se nám tě vzít, stejně jako kdysi tvoje matka. Narodil ses zde a sem také patříš. Ani cizinec, ani mrtví tě ale už neodvedou.“

„Jste nemocnej,“ odplivl si Benjamin a trhl hlavou, aby se uvolnil z mužova sevření.

„Mám jen otevřené oči,“ řekl hlas. Benjamin slyšel, jak něco těžkého dutě dopadlo, a uvědomil si, že jeho bratra právě začali pohrbívat společně s Ludmilou, která stále plakala.

„Pusťte... pusťte Ludmilu.“

„Duše, která posedla její tělo, by utekla. Vaše matka by se vás pokusila znovu odvést.“

„Moje...“

„Ano,“ potvrdil hlas. „To ona se vás dnes večer pokusila varovat. Udělala ale chybu. Neopustila tělo včas. Bylo snadné ji přivolat zpět.“

Benjamin nesoustředěně hleděl před sebe. „Bastardi,“ zavrčel a vrhl se vpřed. Kdokoli držel vražednou zbraň, nedržel ji pevně. Ben ji popadl a rozhodným stiskem ji spustil.

Dům v Trvalicích se nedlouho poté ponořil do tmy.

I po letech ti, kdo se v něm rozhodli přebývat, slyšeli podivné škrábání a zlomené vzlyky vycházející ze sklepení, jako by se v rakvi hluboko pod zemí stále někdo pokoušel dostat ven.

Elixír věčného života

Barbora Brabcová

Roku 1840 se pražskými uličkami proháněl prudký zimní vítr. Kolemjdoucí řezal do tváří. Nemohli se bránit. Ani Albrechtu Jakubu Dvorskému se nepodařilo skrýt před ostrým severákem, jenž řádil jako černá ruka. Zahalen tmavě šedým kabátem pospíchal muž za svým cílem. Posedlý svým snem získat elixír věčného života pátral po domu, nad kterým „slunce nevychází“.

Je to již tři měsíce ode dne, kdy Albrecht našel pergamen, na němž stálo velkými krvavě rudými písmeny:

*Chceš-li věčně žít,
musíš s vlky véti.*

Dlouho si lámal muž hlavu, co to znamená, až se přeci jen nebesa smilovala a on na to přišel: vlci vyjít na měsíc. Svítí-li měsíc, nezáří slunce, a tak se rozhodl hledat dům, kterému se přezdívá „dům, nad kterým slunce nevychází“.

Albrecht se dočkal. Před jeho zraky se zjevila ze tmy budova s kovovým měsícem nad vstupními dveřmi. Okna byla zazděna, střecha se téměř propadala, na římse tančili kamenní andělé. Dříve se tu provozovalo nejstarší řemeslo světa. V Římě se těmto místům říkalo *vlčince*, takže o spojitosti nemohlo být pochyb. Muž vstoupil dovnitř. Do nosu jej udeřil zatuchlý vzduch. Za jeho zády zaduní. Dveře zavřel průvan. Nastává tma a hrobové ticho. Albrecht na chvíli zaváhá. *Má pokračovat? Neměl by se otočit a odejít, dokud je čas? Ne! Zůstane a získá, po čem tolik touží.* Před ním na druhém konci

místnosti září louče. Přistoupí blíže. Zatím žádná nástraha. Chopí se pochodně.

„Co tu chceš?!“ hřmí hluboký mužský hlas.

Albrecht zmateně otáčí hlavou. Kdo je tu? Nikoho nevidí. Zavrtí hlavou. Pozvedá světlo do výše. Na stropě pobíhají pavouci velcí jako lidská pěst. Napravo od něj leží na zádech muž. Uříznutá hlava mu spočívá na hrudi. Krev se již dávno vsákla do podlahy. Nalevo stojí kdosi v rudém plášti. Stvoření s umrlčí lebkou vysoké asi dva a půl metru hledí na něj skleněnými očima.

„Co tu chceš!“ opakuje umrlec. Přistupuje blíž. Zpod hábitu tasí kord. Albrecht ani nedutá. Vykulené oči upírá na kostlivce. Nohy mu zkoprněly, k útěku se (na rozdíl od Albrechta) nechystají. Umrlec se znenadání rozbíhá proti opovážlivci, kord připravený k smrtící ráně. Albrecht se co nejrychleji vrhá stvůře naproti. **KŘUP!** Muž porazil umrlce. Prchá po schodech vzhůru. Otevírá dveře nejbližšího pokoje. Zamyká se. Těžce lapá po dechu.

„Potřebuješ něco, kocoure?“ ptá se řezavý ženský hlas.

Albrecht sebou polekaně trhne.

„Kdo - kdo - kdo jste?“ vykoktá ze sebe. Před ním sedí na posteli dívka s koketním výrazem na tváři. Její obličej vypadá jako kočičí. Hadím jazykem si olizuje rty.

„No, kdo asi,“ pochechtává se lehká děva. Přibližuje se. Muž ohmatává kliku, poté i klíč. Otáčí jím v zámku.

„Ustupte!“ vzkřikne Albrecht, když na něj bytost sahá svými drápy. Ta však nereaguje a pokračuje. Pán zatáhl za kliku. Dveřmi udeřil kočičí ženu do hlavy. Přimáčkl se do kouta. Nakonec vystrčil hlavu zpoza dveří. Místnost byla prázdná. Po stvoření tu nezbyla ani památka. Vešel na chodbu. Nakukoval do pokojíčků. Namísto elixíru na něj za dveřmi číhala chapadla, mrtvolý, plame-

ny vycházející z tlamy psa a spousta dalších oblud. V patách měl neustále umrlce s kordem, jenž ho mezitím dohnal.

Celý uřícený doběhl Albrecht až do sklepa. Už nemohl. Sotva popadal dech. Nohy ho bolely. Pochodeň mu již dávno zhasla a on byl nucen chodit potmě. Za sebou slyšel kroky. Bezpochyby se jednalo o jeho pronásledovatele.

„Nechte mne, prosím vás,“ žadonil bezmocně človíček.

„A to jako proč?“ vysmíval se mu kostlivec.

„Je to nefér! Vy jste nesmrtelní. Ale já ne,“ vysvětloval Albrecht. Nestvůry se smály jako smyslů zbavené.

„A ty bys chtěl být nesmrtelný, človíčku?“ smála se kočičí žena.

„Ano. Ano. To bych chtěl, protože pokud bych byl nesmrtelný, mohl bych jít roklí šeré smrti a ničeho zlého bych se nebál, neboť smrt by na mne byla krátká!“

„Hlupáku! Ale jak si přeješ! Vypij to,“ rozkáže žena a podává Albrechtovi zlatou lahvičku ozdobenou ornamenty. Muž dychtivě natáhne ruku po nádobce, vytrhne ji strašidlu z dlaně. Bez čekání do sebe obrátí obsah karafy. Až v tu chvíli mu dochází, jakou hloupost vyvedl. Pozdě... Celé jeho tělo se pokrylo šupinami. Z jeho kostrče se stal ocásek. Z obratlů mu vyrostly ostny. Prsty spojily blány. Na krku se mu vytvořily žábry a namísto lidské hlavy měl hlavu rybí.

Od tohoto dne se mu stal život hororem...

Domek pro panenky

Anežka Dvořáková

Tím jediným, co Martině kazilo radost z oslavy dceřiných desátých narozenin, byl domek pro panenky. Krásně se vyjímal na čestném místě, vyvýšeném stolku, ze kterého pyšně shlížel na ostatní dárky, a vyzýval všechny dětské hosty k obdivu, jí však pokaždé, když na něj pohlédla, přelétl po tváři stín. Nikdy ho neměla ráda a už vůbec ho nechtěla mít ve svém domě. Přestože se se svými zářivě bílými stěnami, červenou střechou a novým miniaturním zařízením pokojíků vůbec nepodobal tomu, jak si ho pamatovala ze svého dětství, stále pod novým nátěrem viděla jeho původní podobu. Jako by ani několik vrstev barvy nedokázalo zakrýt, jaký je ve skutečnosti. Nepřátelská stará barabizna.

Zamračila se. Věděla, že je hloupé, když takhle přemýšlí, že je to jen věc, která náhodou kdysi patřila nepříjemné staré ženské, a ona by domku neměla přisuzovat vlastnosti své nedávno zesnulé pratety. Nemohla si však pomoci, domek měla s pratetou neodmyslitelně spjatý. Stával vystavený na stolku uprostřed jejího obývacího pokoje páchnoucího zatuchlinou a nikdo na něj nesměl ani sáhnout. Ani kdyby někdo rozbil tetinu porcelánovou čajovou soupravu, určitě by nevyváděla tolik, jako když o něj Martina jako malá jednou zavadila lemem sukně. Stál tam jako posvátná relikvie, zašedlý, oprýskaný a prostoupený šerem, ve kterém se topil celý obývací pokoj, protože teta z nějakého důvodu rozhrnovala závěsy jen na nepatrnou škvíru.

„No vidíš, jak je ten domeček krásný,“ pronesla jí za zády její matka, jako kdyby věděla, na co právě myslí, a chtěla jí dokázat, že nemá pravdu. Jako vždycky.

„Hm... Jo, vypadá pěkně.“

„Stačilo ho jenom natřít a vypadá jako nový, že? Byla by to taková škoda ho vyhodit. Hanička z něj byla úplně nadšená. Uvidíš, že to bude její nejoblíbenější hračka.“

Martinu zamrazilo. Podívala se na svou babičku, která seděla na protějším křesle se svým obvyklým poklidným výrazem a mírným úsměvem pod jasně modrýma očima. Poslouchala je, ale nijak se do rozhovoru nezapojila. Když se jejich oči setkaly, usmála se na ni a Martina poznala, že se jí snaží pohledem sdělit, že musí mít pro svou matku pochopení, protože už jiná nebude. Martina doufala, že od ní získá podporu, když se jí matka po pratetině úmrtí snažila vnutit ten domek pro dceru. Věděla, že jí babička rozumí a že ví, jak se pratety jako malá bála a jak ten domek pro panenky nesnáší. Ona se však na ničí stranu nepostavila, jen se snažila obě uklidňovat. Nerada se účastnila sporů. Na rozdíl od pratety. Martina nechápala, jak dvě sestry mohou být tolik odlišné.

Její matka odkráčela spokojená, že jí konečně dokázala, jaký to byl skvělý nápad. Martina cítila, že potřebuje přijít na jiné myšlenky, a tak se zvedla z křesla a šla se podívat ven na děti. Některé z nich se šplouchaly v bazénu, jiné zase běhaly po celé rozloze zahrady zaujaté hrou s míčem a jejich rozjařený křik museli slyšet snad i sousedé na druhém konci ulice. Její manžel Radek stál u grilu s jejím otcem a tchánem a o něčem spolu vážně diskutovali. Martina s pousmáním zakroutila hlavou, když zaslechla, že už zase řeší fotbalové mistrovství.

Pohládl ji pocit štěstí, když se zadívala na svou dceru, která právě s rozběhem skákala do bazénu. Rozpuštěné světlé vlasy se jí při výskoku nadzvedly a skrz ně zajiskřilo slunce. Dopadla s mohutným cáknutím, což vyvolalo vlnu křiku a smíchu jejich postříkaných kamarádů. Martina měla radost, že je Hanka spokojená

a všichni se dobře baví. Venku si naplno vychutnávala krásný letní den a všechny chmury ji alespoň pro tu chvíli dočista opustily.

Večer už značně unavená pouklízela nepořádek, který zbyl po vydařené oslavě, nádobí nastrkala do myčky a sundala všechny balónky a girlandy rozvěšené po domě i na zahradě. Mezitím si rozzářená Hanka přenesla dárky, kterých bylo podle Martiny až příliš mnoho, nahoru do svého pokoje. Když jí pak Martina dávala pusu na dobrou noc, ujistila se, že domek pro panenky stojí v koutě za skříní, kam ho předtím nenápadně zastrčila, když pomáhala Hance tu horu nových věcí provizorně někam uskladnit, v chabé naději, že na něj její dcera zapomene.

Ráno hned po snídani Hanka odběhla do svého pokoje a Martina si snadno domyslela, že se její dcera nemůže dočkat, až si pohraje se svými novými hračkami. Celé dopoledne ji Martina neviděla a o její přítomnosti v domě vypovídaly jen tiché kroky, které se čas od času ozvaly Martině nad hlavou.

V poledne Martina vystoupala po schodech nahoru, aby Hanku upozornila, že už je hotový oběd. První, co upoutalo její pozornost, když po letném zaklepání otevřela dveře, byl domeček pro panenky stojící ve středu dětského pokoje. Hanka klečela u něj a soustředěně přemísťovala malinký nábytek. Martina zaznamenala, že na židličkách v podkroví domku jsou už usazené dvě malé panenky. *Ela a Nela*, připomněla si Martina v duchu.

Když dceru upozornila na oběd, Hanka k ní natočila hlavu a usmála se.

„Za chvíli jsem dole. Ještě to potřebuju trochu upravit.“

Chvilka trvala půl hodiny, nakonec se ale na schodech ozval dusot nohou a Hanka přihopsala ke stolu.

V průběhu následujících dní Hanka pořád stěhovala nábytek z patra do patra, ale zdálo se, že s výsledkem stále není spokojená.

Asi za týden dcera Martinu poprosila, jestli si může vzít stoličku z předsíně do svého pokoje. Martina neviděla důvod, proč jí nevyhovět, a tak jí pomohla odnést nízký starý stolek z tmavého dřeva po schodech nahoru. Vůbec se jí však nelíbilo, že jej Hanka umístila doprostřed pokoje a opatrně na něj naaranžovala svůj nový domeček pro panenky. V duchu se hned napomenula, že na tom přece není nic divného a takhle se její dcera nebude muset při hraní si s domkem tolik hrbít. Všimla si, že všechen nábytek je z domečku vytaháný a bez ladu a skladu se válí na zemi. Panenky v domku zůstaly, ale seděly na podlaze v prázdném podkroví.

„Ten nábytek se ti nelíbí?“

„Ale jo, jenom to pořád není ono. Něco tomu chybí. Já na to ale přijdu,“ usmála se Hanka přesvědčeně a posunovala domkem na stolku, dokud se jí nezdálo, že je natočený správným způsobem.

Martina se na domek zkoumavě zadívala a snažila se potlačit záchvěv odporu, který u ní vždy vyvolával jako nějaký zvláštní druh alergické reakce. Stál teď čelem k ní, takže viděla červenou střechu s malým komínem, uprostřed které čněl vikýř s okýnkem pouštějícím světlo do podkrovní místnosti domku. Pod tou se rozkládalo přízemí se dvěma okny, mezi nimiž se nacházely otevírací dveře zdobené malou nalepenou klikou. Před nimi se prostírala úzká veranda obehnaná zábradlím, ke které stoupaly schody, a Martina věděla, že z druhé strany je za nimi sklepní místnost, do které žádná okna nevedla. *Proboha, který domek pro panenky má sklep*, pomyslela si, jako už tolikrát.

Domek svítil bělostí a stále byl slabě cítit novým nátěrem a lakem, takže na první pohled působil příjemně. Původní šedo zelená barva střechy připomínající uschlý mech i zašlá a oprýskaná tyrkysová modř dříve pokrývající fasádu zůstaly nadobro pohřbené pod odhodlanými a nekompromisními tahy štětce, ale i tak měla

Martina pocit, že kdyby domek otočila, zíraly by na ni pořád ty šedivé stěny a ztrouchnivělý starý dřevěný nábytek pro panenky, který už před několika týdny štítlivě vyhodila do popelnice. Rovněž se jí zdálo, že jí domek pohled oplácí svými okny vyřezanými poněkud nakřivo a posmívá se jí, protože ví, na co myslí. Stále si nemohla pomoci, aby si ho nepředstavovala jako živou bytost. Zlomyslnou živou bytost. Pořád si vybavovala, jak při jeho natírání zavadila o špičku hřebíku nepostřehnutelně vyčnívajícího zpod okraje střechy, a ten jí v jediném trhnutí rozřezal celé bříško prstu, takže se novým bílým nátěrem rázem vinula stružka rudé krve.

„Mami, už můžeš jít,“ dolehl k ní hlas její dcery.

Probrala se ze zamyšlení, usmála se a šla ke dveřím. V zádech však pořád cítila pohled domku a bezděky si představovala, jak se na ni vítězoslavně šklebí.

Brzy zaznamenala Martina první signál, že něco není v pořádku. Hanka téměř přestala vycházet ze svého pokoje, i když počasí přímo vyzývalo k tomu, aby vyběhla ven a šla si kamarády hrát na hřiště nebo k rybníku jako obvykle. Martina se snažila přesvědčovat ji, aby alespoň na chvíli vyrazila ven na vzduch, ona však měla pořád plno práce s domkem. Vyráběla záclonky a závěsy, pokládala koberce ze starých kusů látky, a dokonce se pokoušela vytvořit nový nábytek z lepenky a dřívěk od nanuků. Většinu času však domek pouze obhlížela a obdivovala ho. Občas lehce naklonila hlavu a usmála se. Martině se zdálo, že by ho vydržela pozorovat celé hodiny. *Naslouchat mu.* Její matka přece jen měla pravdu. Nebylo pochyb o tom, že se domek stal Hančinou nejoblíbenější hračkou.

Když Martina na tom, aby si šla hrát ven, opravdu důrazně trvala, Hanka se neochotně vyploužila ze dveří a nejdéle za hodinu Martina slyšela slabé vrzání, jak znova stoupala po schodech do

svého pokoje. Cítila rozpolcení mezi tím, zda jde ještě o normální zaujetí hračkou, nebo jestli má domek pro panenky na její dceru špatný vliv. Netušila však, jak by to mohlo být možné. Vždyť šlo o obyčejnou starou dřevěnou hračku. Samotné by se jí to zdálo šílené, kdyby v ní domek nevyvolával tak negativní pocity, takže se se svými starostmi zdráhala s někým podělit. Zmínila se o tom jen Radkovi, ten však reagoval jen blahosklonným úsměvem, ze kterého Martina jasně poznala, že jestli na někoho domek působí špatně, je to podle něj jen ona sama.

Několikrát vstoupila do dceřina pokoje, když se jí podařilo Hanku poslat pryč. Čistě proto, aby domek zkontrolovala, i když si nebyla jistá tím, co si vlastně myslí, že uvidí. Nemohla si pomoci, aby ho nevnímala jako cizí nepřátelské těleso. Přestože nyní vypadal tak pěkně a upraveně, stejně se címsi k tomu pokojíku s růžovými stěnami, světlým nábytkem a snad stovkou nejružnějších plyšáků pečlivě uspořádaných na posteli a policích nějak nehodil. Chvíli tam stála a upřeně na něj zírала, hledala jakoukoli záminku pro to, aby ho mohla vyhodit. Třeba, že ho napadli červotoči. To už však samozřejmě důkladně zkoumala předtím. Několikrát. Nakonec to tedy vždy musela vzdát a odejít. Na domku se nedalo zrakem najít nic podezřelého. Znervózňovaly ji však pocity, které v ní domek a postupem času i celý dceřin pokoj vyvolávaly. Když vešla dovnitř, cítila zvláštní chlad, který dříve nezaznamenala. A jakési podivné vibrace, které se zdály vycházet z domku a které na ni působily tak, že se vždy uvnitř otřásla a měla nutkání z pokoje rychle vyběhnout. Navíc se jí zdálo, jako by se to stupňovalo.

Martina si nechtěla připustit, že jí to leze na mozek. Myslela však na domek až příliš často. Vnitřním zrakem si ho představovala, jak stojí na stolku ve zšeřelém pokoji a vypouští kolem sebe tmavě zelený jedovatý mrak, který je pořád hustější a hustější,

a kouřové prstence na jeho okrajích natahují spáry do prostoru a šíří se do stále většího okruhu. Navíc začala mít zlé sny, v nichž domek vystupoval v hlavní roli. Každé ráno se probouzela unavená a rozlámaná. Ve snu, který se jí vracel nejčastěji, před sebou viděla dceřin domek pro panenky, avšak jako skutečný velký dům s cihlovými zdmi. Měl stejně odpudivou barvu jako předtím, než ho přetřela, a za jeho dokořán otevřenými dveřmi neviděla nic než tmu. Přesto ji nějaká síla, které nedokázala odolat, ač se snažila sebevíc, pokaždé donutila vystoupat po schodech a vejít dovnitř. Jako první ucítila chlad a dusivý vlhký sklepní zápach. Její oči po chvíli přivykly na tmu a ona kolem sebe viděla starožitný tmavý nábytek omývaný hlubokými stíny. Kráčela po tmavozeleném koberci s notně prošlapaným vlasem, aniž by tušila, kam vlastně míří. Kolem ní vířil šepot složený z několika navzájem se překrývajících hlasů, ale ona nedokázala zachytit, co se jí snaží sdělit. Nakonec se vždy zastavila před pootevřenými dveřmi, za nimiž tušila schody do sklepa. Pořád ji cosi nutilo pokračovat, přestože se najednou v panice vzepjala a ze všech se snažila utéct pryč. Nemohla. Měla dojem, že hluboko uvnitř ví, co se tam dole ukrývá, ale její vědomí to tvrdě potlačovalo. Otevřela dveře dokořán a uviděla černou propast okusující spodní část chatrného dřevěného schodiště, nad kterým se houpala holá problíkávající žárovka. Začala ječet. Ze tmy dole se na ni dívala její vlastní bledá tvář.

V tu chvíli se vždy probudila. Ač její sen obsahoval spoustu klišé, kterým by se za jiných okolností vysmála, trvalo poměrně dlouho, než se jí zase zklidnil dech a přestala se chvět po celém těle. Připadala si jako blázen a každé takové ráno si předsevzala, že se domkem přestane tolik zabývat. Ve vyhráté posteli se slunečními paprsky letmo dopadajícími skrz závěsy se jí zdálo absurdní, že by měl nějakou podivnou zlou vlastnost, kterou stále nedokázala

odhalit. Tento stav vždy trval jen do chvíle, než po návratu z práce zjistila, že Hanka znova strávila celý prázdninový den zavřená v pokoji plně ponořená do hry s domkem. V tu chvíli se znovu utvrdila v tom, že to tak nemůže nechat.

Doopravdy si však začala dělat starosti, až když jednou odpoledne přišla za dcerou do pokoje a viděla, že závěsy jsou stále ještě zatažené. Ne však docela. Jeden ze závěsů Hanka posunula asi o deset centimetrů, aby do pokoje dopadal alespoň slabý proužek světla. Domku se však nedotýkal, ten zůstal pěkně v šeru, jak býval zvyklý. *Jak to měl rád.*

Martina s bušícím srdcem rychle přešla k oknu.

„Proč tady máš takovou tmou? Vždyť už bude pět hodin,“ vyhrkla a prudce roztáhla závěsy.

„Mami, ne!“ vykřikla Hanka, vyskočila a sotva roztažené závěsy znova zatáhla.

Martina na ni bezmocně hleděla. Nechápala, co se děje.

„Vždyť na nic pořádně neuvidíš. Zkazíš si oči,“ snažila se dcerce domluvit, jen co se jí vrátila řeč.

„Prostě to chci mít takhle. Běž pryč,“ odsekla Hanka. „Prosím,“ dodala vzápětí trochu polekaně, protože nikdy dřív takhle s mámou nemluvila.

Martina byla příliš v šoku na to, aby ji napadlo dceru napomenout. Nedokázala přijít na to, co dalšího říct, a rychle z pokoje odešla.

Večer, když Hanka už spala a její manžel seděl v posteli s notebookem na klíně a četl si zprávy, přisedla si k němu a povyprávěla mu, co se odpoledne přihodilo.

„Nemělas ji nechat, aby se s tebou dohadovala. Už na ni asi leze puberta a nesmí si myslet, že jí všechno projde.“

„O tohle ale vůbec nejde, jde o ten domek.“

„Co máš zase s tím domkem?“

„Teta Helena to mívala přesně takhle. Závěsy jenom trochu roztažené a ten zatracenej domek na stolku uprostřed obýváku,“ Martina si znovu stoupla a rozčileně přešla na druhou stranu pokoje.

„Třeba si to pamatuje z návštěvy,“ pokrčil Radek rameny. „Ale závěsy si přes den zatahovat nebude.“

„Vždyť jsme tam s ní byli jenom tak dvakrát a naposledy snad před pěti lety,“ odporovala mu Martina. „To si přece nemůže pamatovat.“

„Hm...“ Radek se znovu začel do článku v počítači. „No asi si to pamatuje.“

Martina by mu ten počítač nejradši zaklapla před nose. Cítila se frustrovaná. On si vůbec neuvědomoval, jak to bylo divné. *Děšivé*. Jediné, co ho zajímalo, bylo to, že se s ní dcera hádala. A krimi zprávy.

U snídaně Radek nekompromisně prohlásil, že přes den se závěsy zatahovat nebudou. Hanka zarytě mlčela a nepřátelsky hleděla do své misky s cereáliemi. Když Martina odpoledne přišla z práce a šla se podívat za ní nahoru, slyšela, jak v reakci na zvuk jejích kroků Hanka rychle odtahuje závěsy. Když vstoupila do jejího pokoje, domek zakrývala deka, takže se uprostřed pokojíku tyčila hora z teplé růžové látky. Hana seděla na posteli a upírala na ni své šedavé oči.

„Jak ses dneska měla, zlatíčko?“ zeptala se Martina, snažice se o bezstarostný tón.

„Dobře.“ Hanka se zadívala do země a špičkou nohy jezdila po koberci.

„Fajn.“

Martina si najednou nevěděla se svou dcerou rady. Dříve, když přišla domů, div se na ni nevrhla a nedočkavě jí líčila, co celý

den dělala téměř minutu po minutě. Martina věděla, se kterými hračkami si ráda hrála i jak je má všechny pojmenované. Blízkost, kterou spolu dříve sdílely, jí chyběla. Stála ve dveřích pokoje a přemýšlela, jak s Hankou zapříst rozhovor, když si všimla, že jedna z panenek leží pohozená u psacího stolu. Ta světlolvasá. Jen kdyby se jí pořád nepletly jejich jména.

„Proč je Nela na zemi? Nebo je to Ela?“

„Nela nechce v domečku bydlet,“ zamračila se Hanka.

„A proč?“ *Já se jí nedivím.*

Hanka pokrčila rameny. „Ale měla by tam být. Patří tam. Měla by být se svými kamarády.“

„Kamarády?“

Hanka obezřetně slezla z postele a pomalu došla k domečku. Nadzvedla cíp deky jen tak, aby mohla Martina nakouknout do jeho vnitřní části. Překvapilo ji, jak moc se to vevnitř změnilo. Stěny pod zákrytem deky vypadaly šedivé, podlahy pokrývala tmavě zelená látka a Hankou vyrobený nábytek, pokud mohla Martina posoudit, do značné míry připomínal ten původní. Otrásla se.

Ve sklepení seděla u stolu tmavovlasá panenka a naproti ní starý panáček igráček v modré kombinéze se žlutou přilbou, kterého vytáhla bůhví odkud.

„Tak Ela si našla ženicha?“ Znělo to nervózněji, než Martina zamýšlela.

„To není Ela,“ nakrabatila se Hanka.

„Aha, myslela jsem, že tak jsi jí říkala. A jak se teda jmenuje?“

Martina si nevědomky opřela rukou o střechu stále ještě zahalenou dekou.

„Mami, nesahej na něho!“

Martina v úleku z intenzity dceřina výkřiku rychle ruku od-táhla.

Hanka znovu spustila deku přes celý domek. „Radši už běž.“

Od toho dne se Hanka Martině stále více vzdalovala a nořila se do vlastního světa, jehož středobodem byl domek pro panenky. Dříve upovídaná dívka najednou na rodiče téměř nepromluvila a ze svého pokoje vycházela jen na jídlo. Jakmile se však vrátila nahoru, jako by se znovu proměnila v tu veselou holčičku, kterou Martina znávala. Z jejího pokoje dolů znělo pobíhání, smích a mumlání, jak si hrála s panenkami. Nebo v to alespoň Martina doufala. Nikdy nevěřila na duchy, možná jen jako hodně malá (a za ty roky, které od té doby už uplynuly, si ani vlastně nebyla jistá), nyní však začínala pochybovat. Něco s tím domkem zkrátka nebylo v pořádku a ona už nedokázala myšlenku, že je nějakým způsobem posedlý, držet bezpečně pod zámkem v truhle s nesmysly, kam v příčetném světě patřila. Náhlá změna chování její dcery ji děsila. Skoro už ji nepoznávala, jak se jí čím dál více vytrácela barva z tváří, když zůstávala pořád schovaná ve svém pokoji. Stala se uzavřenou a odtažitou a ničím nepřipomínala to dřívější věčně rozesmáté stvoření, které rozzařovalo dům pouhou svou přítomností. Nejvíce ji však trápila ta nepřekonatelná propast, která se mezi nimi rozevřela a pohltila všechny jejich důvěrné a šťastné chvíle z dřívějška. Zoufale si přála, aby všechno bylo jako dřív. Chtěla zpátky svou dceru, a dívat se na ten podivný tichý přízrak, který se ploužil po domě s její tváří, jí trhalo srdce. Mohla jen doufat, že se všechno spraví, jakmile Hanka po prázdninách znovu začne chodit do školy.

Toužila vzít dceřin domek pro panenky, vhodit ho na ohniště, polít benzínem a zapálit. Představovala si, jak u něj stojí a pozoruje, jak ze střechy i z oken šlehají hladové plameny, střecha se bortí a propadá do sebe a nakonec se z celého domku i všeho nábytku a panenek stane jen hromádka horkého popela. Ten by pak smetla

na lopatku a vyhodila do popelnice. Nechtěla by, aby po tom domku zůstala na jejím pozemku jediná molekula.

To však samozřejmě udělat nemohla. Tušila, že by jí to Hanka nikdy neodpustila, a Radek se už tak na ni díval jako na blázna, kdykoli začala o domku mluvit. Podle něj to všechno byly jen projevy dospívání.

Martina se nakonec rozhodla, že si o domku promluví se svou babičkou, i kdyby si měla myslet, že se její vnučka zbláznila. Potřebovala znát jeho historii, aby věděla, proti čemu vlastně stojí. Jednoho dne večer, když její manžel odjel s kamarády na hokejový zápas, tak vytočila její číslo, i když se trochu obávala, co by se mohla dozvědět.

Po úvodním povídání o tom, jak se jim daří a jak je na tom babička se zdravím, konečně přešla k tomu, co ji trápilo.

„Babi, můžu se tě na něco zeptat?“

„No samozřejmě.“

„Kde vzala teta ten domeček pro panenky?“

„Jé, to už je let, Martinko,“ zasmála se její babička. „To mohlo být tak v padesátém druhém... ne třetím, bylo to až po tom, co vyhořela hospoda a umřela holčička od sousedů, Anička Matásková. Propadl se pod ní led. Paní Matásková se z toho nikdy nevzpamatovala... Ten domek zdělila Helena po jednom kamarádovi, Zdeněk Váhalů se jmenoval. Umřel na černý kašel. V tom třiapadesátém to bylo. Váhalovi už další děti neměli, tak ten domeček dostala Helena.“

„Takže ten domek patřil chlapci? Není to zvláštní?“

„On byl takový citlivý. Býval často nemocný. Jeho tatínek mu ho jednou vyrobil k narozeninám. Tehdy nám to zvláštní nepřišlo.“

„Aha... A změnila se teta nějak potom, co ho dostala?“

„Byla smutná, že ten chlapec umřel. To víš, byli dobří kamarádi. Ale jestli se přímo změnila, to nevím. Jak to myslíš?“

„No...“ Martina polkla. „Zdá se mi, že Hanka se mění. Že se chová podobně jako teta. Když jde o ten domek, víš?“

„Že si na něho dává pozor? Ale to není nic divného, určitě se jí moc líbí. Moc hezky jsi ho vyspravila, na oslavě vypadal jako nový. Musí na něj být pyšná.“

Martina byla trochu zklamaná, že babička v posedlosti domkem nic zvláštního nevidí, a po chvíli se s ní rozloučila a zavěsila. Přestože je smrt dítěte tragická, přece jen čekala něco děsivějšího. Historiku o tom, že se domek nacházel v místnosti, ve které se stala brutální vražda, a pak všem svým majitelům přinášel neštěstí, například. Takhle však musela začít uvažovat o možnosti, že je to vážně jen v její hlavě a dceřina proměna má přirozenější příčiny. Kdyby s tím domkem bylo něco v nepořádku, její babička by si toho přece za všechny ty roky musela všimnout.

Když Martinina babička zavěsila telefon, cítila podivné mrazení. Snažila se ten pocit zahnat a přesvědčovala samu sebe, že o nic nejde. Samozřejmě, že její sestra byla domkem posedlá, ale ona to chápala. Vždyť i ona sama nejprve věřila, že Zdeněk opravdu může v domku žít i po své smrti. Jak však vyrůstala, už jí to připadalo směšné a nechápala, jak jí to tehdy mohlo tolik vyděsit. Jen její sestře to přesvědčení zůstalo. Vždycky byla trochu bláznivá.

Dosedla na rozvrzanou židli u poličky s telefonem, kterou tam měla nachystanou, aby ulevila nohám pro případ, že by se s někým zapovídala, a ponořila se do vzpomínek, kterým se dlouho vzpírala, i když na ni za poslední roky útržky kapitol z dětství útočily stále větší silou.

Velmi živě se jí vybavoval zvláště den, kdy Zdeňka viděla naposledy. Tahle událost patřila k těm, které zůstávají průzračně jasné i po mnoha letech a které nikdy nelze zapomenout, přestože se objektivně nezdají vůbec důležité. Ale i nyní slabě cítila iracionální záchvěv hrůzy, který ji tehdy ovládl natolik, že už se Zdeňkovi až do jeho předčasné smrti vyhýbala, přestože za ním předtím chodívala ráda.

S Helenou se ten den odpoledne vydaly do sklepa za domem Zdeňkových rodičů. Tam Zdeněk trávil čas nejraději, přestože mu jeho rodiče neustále domlouvali, aby se svým chatrným zdravím nezůstával na tak vlhkém a chladném místě. Zdeněk měl alergii na slunce a stačilo pár minut na přímém světle, aby mu naskákaly ošklivé mokvajících puchýře, obzvláště v létě. Proto měl raději zimu. A tmu. Jasně před sebou viděla toho hubeného bledého chlapce s černými vlasy. Byl sice slabý a neduživý, ale dokázal vyprávět úžasné příběhy, protože hodně četl, a navíc měl dobrou fantazii. Když zrovna nebýval nemocný, chodil do třídy s Helenou, ale nevadilo mu přátelit se ani s její o dva roky mladší sestrou, za což mu byla vděčná. V poslední době ho však rodiče do školy už téměř neposílali, protože to přestali považovat za důležité. Nikdo to sice nevyslovil nahlas, ale všichni věděli, že je jen velmi málo pravděpodobné, že se s tím jeho věčným pokašláváním a malou odolností proti sebemenšímu nachlazení dožije dospělosti. Včetně jeho samého.

Když za ním ten den přišly, seděl jako obvykle na tlustém slámníku uprostřed sklepa s dekou přehozenou přes ramena a hrál si se svým domečkem pro panenky. Okolo kamenných stěn stály police se zavařeninami a pytle na zemi vyplňovaly brambory vydávající svůj charakteristický zápach. Neměl moc kamarádů, pravidelně za ním chodívala jen ona s Helenou, tak si vyrobil své vlastní malé kamarády z kousků dřeva a látky a osídlil jimi svůj domeček,

který se jí moc líbil. Zdeněk ho natřel neobvyklými barvami, pro venkovní nátěr vybral svítivě tyrkysovou a střechu udělal světle zelenou, a na ni tato zvláštní kombinace působila kouzelně.

Dívky se posadily k němu na zem, všichni tři si rozdělili panáčky a panenky a chvíli si jen tak hráli a povídali jako obvykle. Potom však Zdeněk vytáhl kapesní nůž.

„Dostal jsem takový nápad,“ pronesl.

Obě dvě se na něj se zájmem zadívaly.

„Přemýšlel jsem, že by se mi docela líbilo bydlet v tomhle domku. Kdybych se třeba zmenšil, nebo tak. A nejlepší by bylo, kdybysme tam bydleli všichni a mohli si tak spolu hrát každý den. A napadlo mě,“ odmlčel se, „že bysme tam tak spolu vlastně být mohli už teď, a kdyby někdo z nás třeba někam odjel, nebo... nebo by se mu něco stalo, pořád by zůstal v tom domku a pořád bysme tak byli spolu.“

Věděla, že to myslel dobře, ale stejně jí projel tělem mráz, aniž by tušila proč.

„A jak to chceš udělat?“ zeptala se dychtivě Helena.

„Mohli bysme se říznout do prstu a kápnout trochu krve tady do sklepa,“ ukázal na nejnižší patro dřevěného domku. „Tak by tam zůstalo něco z každého z nás a nikdo už by nás nikdy nerozdělil.“

Zdeněk se zdál nervózní. Vypadalo to, že mu na tom opravdu záleží. Ona však seděla jako zařezaná a věděla, že to nedokáže. Helena s tím však problém neměla.

„Tak jo, proč ne.“

Zdeněk vzal nůž a nejprve řízl do břicha svého ukazováčku. Na bledé kůži se objevilo několik rudých krůpějí. Posunul prst nad podlahu sklepního patra domku a nechal je tam dopadnout. Všimla si, jak se u toho soustředí a potichu něco mumlá, ale ona nedokázala ta slova zachytit. Nebo možná nechtěla. Potom se řízla Helena

a nechala svou krev skanout vedle té jeho. Chtěla zakřičet: *Helo, ne! Nedělej to!*, ale nedokázala ze sebe vydat ani hlásku. Když přišla řada na ni, jen prudce zavrtěla hlavou a začala se zvedat.

„Prosím, Neli,“ zadíval se na ni Zdeněk úpěnlivě. „Moc by to pro mě znamenalo.“

„No tak, Eleanor, nebuď hloupá,“ přidala se Helena.

Ona však jen stále vrtěla hlavou a couvala ke dveřím. Pak se rychle otočila a vyběhla ven na světlo. Netušila, proč ji to tolik vyděsilo, ale byla si jistá, že tohle je to poslední, co by chtěla udělat. Ještě na ulici slyšela, jak za ní oba volají, a v duchu si přísahala, že už do toho sklepa nikdy nevstoupí. Nebyla si jistá, jestli by jejich naléhání dokázala odolat znovu. Tři měsíce poté Zdeněk zemřel a o domek se začala až nábožně starat Helena.

Dva měsíce po onom telefonátu měla Martinina babička sedmdesáté páté narozeniny a Martina jí ve svém domě uspořádala oslavu. Dorazila většina příbuzných a sešli se u slavnostního oběda. Hanka se nastrojila do svých oblíbených šatů, radostně se zdravila se všemi strýčky a tetičkami a každou chvíli se něčemu zasmála. Nejvíce se však držela po boku své prababičky, které neustále něco vykládala a nabízela jí pomoc s každou drobností. Když ji tak Martina pozorovala, cítila, jak jí z hrudi s mohutným zaduněním spadl obrovský balvan, a byla si jistá, že ať už se předtím s její dcerou dělo cokoli, už je to nenávratně pryč.

Už pár týdnů dříve ke své úlevě zaznamenala, že se Hanka chová víc jako v době, než dostala svůj domek pro panenky, i když stále slychávala posunování závěsů, kdykoli se vydala po schodech nahoru, a Hanka se často tvářila tajnůstkářsky. Podle různých náznaků Martině připadalo, jako by její dcera měla něco v plánu, i když nedokázala odhadnout, co by to mohlo být. Zdálo se, jako by ji předtím

něco trápilo, a ona teď konečně přišla na to, jak to vyřešit. Martina si tím však příliš hlavu nelámala, stačilo jí, že se Hanka opět usmívá a povídá si s ní. Přesto se jí občas zmocnila nepříjemná předtucha a říkala si, jestli by se neměla mít na pozoru. Přepadal ji pocit, jako by ve vzduchu visela nějaká hrozba, ze všech sil se však jeho výpady snažila odrážet. Všechno už přece bylo v pořádku.

Jako dárek pro prababičku vyrobila Hanka malý háčkovaný jehelníček v podobě ježka a Martina byla pyšná na to, jak pěkně se jí povedl. Když ho však babička Eleanor obracela v rukách, škaředě se řízla o jakýsi ostrý plíšek zabořený v jeho tělíčku. Hanka se moc omlouvala a hned přispěchala utřít babičce krev z prstu kapesníčkem a zalepit jí ho náplastí. Nikdo si nevšiml, že si ten kapesníček poté schovala do kapsy a při nejbližší příležitosti se s ním odplížila do svého pokoje.

Jednoho únorového večera zavolala Martině její matka, aby jí oznámila, že babička zemřela. V poklidu, ve spánku. Když se na ni sousedka nemohla doklepat, zavolala policii, a ta ji našla ležet bez známek života v posteli. Martina jen zaraženě přikyvovala. Věděla, že to jednou přijde, a to pravděpodobně brzy, ale přece jen na to ještě nebyla připravená. Strnule zavěsila. Její babička je pryč. Člen rodiny, se kterým se cítila nejvíce spřízněná. Kterému se vždy mohla se vším svěřit, ale teď už si s ním nikdy víc nepromluví.

Poté, co se alespoň trochu vzpamatovala, vydala se za Hankou do pokoje. Doufala, že to její dceru příliš nerozruší, věděla, že má prababičku moc ráda. *Měla.*

V pokojíčku panovalo šero prozářené jen malou lampičkou. Hanka klečela u domečku a hrála si v něm s panenkami. Martina si všimla, že obě dvě panenky sedí s igráčkem u stolu ve sklepní místnosti.

„Takže Nela už v domečku bydlet chce?“ zeptala se, aby oddálila smutnou novinu.

„Nechce, ale teď už musí.“

„Musí?“ podivila se Martina.

„Však ona si zvykne,“ dodala Hanka s úsměvem.

Poté, co Martina dceři šetrně sdělila, co se stalo, a ta to přijala s podivným klidem, opustila Martina pokoj, aby Hanka neviděla, jak se jí do očí znovu hrnou slzy. Když za sebou pomalu zavírala dveře, světlo linoucí se z chodby škvírou dveřního otvoru přejelo postupně přes celý domek pro panenky trůnící na svém podstavci. Přes střechu s vikýřem, křivá okna a dveře s verandou až po uschlý proužek její krve schovaný pod bílým nátěrem.

Zrcadlové bludiště

Bohumil Matějovský

Měl to být fascinující zážitek. Stoprocentní adrenalin. Projít si tím obřím zrcadlovým bludištěm. Strašidelným domem. Na rozdíl od jiných bludišť tu zrcadla tvořila nejen stěny, ale i podlahy a stropy. Uliček tu byl bezpočet. Byl to doslova *uzavřený zrcadlový svět*. Návštěvník neměl možnost chytit se jediného záchytného bodu. Žádné viditelné lišty na podlaze, jen slévající se plochy zrcadel a stovky úzkých, protínajících se uliček, z nichž mnohé byly slepé. A všude vlastní namnožené odrazy, které kopírovaly váš pohyb a přicházely a odcházely do všech směrů. Stačilo půl hodiny, aby se každému návštěvníkovi udělalo zle nebo ho zachvátila panika.

Když se v bludišti pohybovalo víc lidí, jejich odrazy se spojovaly, kroutily, vzdalovaly a přibližovaly – mohli jste se s jiným návštěvníkem vzájemně vidět v zrcadlech, aniž jste na sebe fyzicky vůbec narazili. Jako by všude kolem vás promítali nějaký film.

Většina lidí to opravdu do půl hodiny vzdala.

Téměř nikdo nedokázal z bludiště vyjít bez pomoci.

* * *

David přišel až po uzavírací době.

Tak, jak to měl se svým kamarádem, který tu pracoval, domluvené. Aby měl jistotu, že bude v bludišti naprosto sám. Aby si to jaksepatří užil.

„Musíš si vzít tyhle návleky na boty a tyhle rukavice,“ řekl Marek. „Zrcadla jsou sice nerozbitná, ale vedení nesnáší, když na skle zůstávají mastné fleky od rukou.“

David se díval k úzkému vstupu do bludiště. Vypadal nenápadně. Skoro nevinně. *Vstupte, do světa, z něhož není návratu*, lákal světelný nápis nad ním.

„Tři tisíce šest set,“ usmál se Marek.

„Co? Cena vstupenky?“

„Počet zrcadel v bludišti.“

„Vážně? Tak uklízečku bych tady dělat rozhodně nechtěl.“

„Za normálního provozu dovnitř pouštíme vždy maximálně pět návštěvníků. Ty máš ale tu výsadu být tam sám. Takže jsem na tebe zvědav.“

„To já taky. Jak dlouho mi potrvá, než vylezu ven.“

„Ne. To se stát nemůže.“

„Jak to, že ne?“

„Protože sám se z toho bludiště nedostaneš, to ti zaručuju.“

„Blbost. Copak ještě nikdo z návštěvníků nenašel cestu ven?“

Marek zavrtěl hlavou.

„Co tady ty dva roky dělám, tak si vybavuju jen jednoho. Měl výdrž a pevné nervy. Šance je vlastně jedna k několika milionům. Asi jako výhra ve sportce. Proto si musíš vzít sebou ještě tohle. Dej si to na ruku,“ podal mu malý náramek, vypadající jako hodinky.

„Co to je?“

„Místní navigace. Něco jako GPS našeho bludiště.“

„Ale já nepřišel takovou dálku jen proto, aby mi napovídala nějaká navigace.“

„Zapneš ji, jen když se ocitneš v nouzi. A to bude brzy, uvidíš,“ poplácal ho Marek po rameni.

„Jak to funguje?“

„Vidíš tohle červené tlačítko? Až nebudeš vědět kudy kam, prostě ho jen zmáčkni. Tady na monitoru se mi objeví tvoje pozice a já zapnu systém, který tě vyvede. Budeš jen poslouchat pokyny... doleva... rovně... doleva... doprava...“

„Bez téhle berličky by to byla větší výzva,“ ušklíbl se David. „Pravý adrenalin.“

„Jen si to pěkně vezmi. Je to povinné. Něco jako záchranné vesty na lodi.“

„Povinné?“ usmál se David. „Copak nás teď někdo může kontrolovat? Říkal jsi, že všichni už odešli. Že mám bludiště jen sám pro sebe.“

„To taky máš. Ale navigaci si vezmi. Bude se ti hodit. Věř mi. Až začneš v zrcadlech místo sebe samého vidět strašidla.“

„Tak to už se mi někdy stává. Takhle po ránu v koupelně,“ zavtipkoval naposledy. Ale poslechl a náramek si připevnil na ruku.

Pak zamířil ke vchodu.

Všiml si ještě cedule stranou na zdi, která zakazovala vstup osobám mladším 12 let.

„Dávám ti třicet minut,“ usmál se za jeho zády Marek.

* * *

Bludiště ho spolкло jako malinu.

Zpočátku to vypadalo nevinně, skoro legračně. Viděl se pod sebou, vedle sebe i nad sebou. Jeho naklonované postavy mu šly vstříc, nebo se vzdalovaly. Občas se kroutily, deformovaly nebo vlnily, jako by je sledoval na rozčeřeně vodní hladině. Zrcadla byla tak čistá a iluze tak dokonalá, že nikdy neodhadl, kdy přijde další

odbočka. Neubráníl se tomu, aby zrcadla před sebou a kolem sebe neohmatával. No jistě. Proto ty rukavice.

Bylo mu divné, jak může být labyrint osvětlen, když je celý prostor uzavřen do zrcadel. Na tuhle zvláštnost ale nepřišel. Světlo muselo pronikat přímo z těch zrcadel.

Po pouhých pěti minutách pocítil, že se mu začíná točit hlava. Byl dezorientován.

Ten legrační úvod začínal nabírat poněkud temnější náladu.

Viděl se půl metru před sebou. Svůj naprosto čistý odraz. Viděl se i po obou stranách. Nad sebou. V některých místech vytvářelo jeho tělo nekonečné řady, jako na nějaké vojenské přehlídce. Pak zjistil, že se ocitl v místě, které nevede dál. Ve slepé uličce. Tak se otočil a šel zpátky. Pěkně pomalu, krůček po krůčku. Další slepá ulička. Snad ta samá, co před chvílí? Čím dál častěji si musel vypomáhat osaháváním zrcadel, protože byl už těmi odrazy natolik zmatený, že přestával rozeznávat, co je volná ulička a co jen iluze zrcadla.

Uvědomil si, že jeho hledání východu z labyrintu nemá žádný systém. Kdoví, co si předtím představoval. Že prostě bude pořád chodit a chodit a nakonec musí, s jistou pravděpodobností, k východu dojít. Ta pravděpodobnost tu pochopitelně byla. Jak říkal Marek. Jedna ku milionu.

Uplynulo deset minut.

V chodbičkách vládlo ticho. Jako by bludiště bylo i zvukotěsné. Odrazy jeho postavy se míhaly všude, mátlo ho to, dezorientovalo, a když sklonil hlavu, aby těm obrazům na chvíli unikl, nabídla mu podlaha znovu jen jeho samého – jen s tím rozdílem, že tady byl odraz hlavou dolů.

Znovu se ocitl v uličce, která nevedla dál. Narazil do zrcadla. Tak se otočil a šel pomaloučku zpátky. Každopádně ten jeho předchozí

nadhled a legrácky rychle vyprchaly. Dezorientace se začínala měnit v panický strach. Úzkost.

Funguje to, pomyslel si poněkud zahanbeně. To bludiště dokáže člověka rozhodit. Dobře vymyšlené.

Podíval se na zápěstí, aby se přesvědčil, že má pořád ten nouzový navigační přístroj. Hned se však zastyděl. Ne. Nevzdám to. Ještě počkám. Vždyť jsou to jen blbá zrcadla, ušklíbl se.

Otočil se a zamířil ze slepé uličky zpět. Nevěděl kam. Prostě jen šel. Krůček po krůčku.

A s ním se na tu zoufalou cestu vydaly stovky jeho poslušných kopií.

* * *

Byl tu přesně dvacet minut. Ale připadalo mu to jako věčnost.

Uvězněn ve světě zrcadel. Dávno přestal vnímat realitu. Co je dole, co nahoře, co před ním. Jakmile se pohnul, pohnuly se i všechny jeho odrazy. Bylo to k zbláznění. Začínal mít dokonce pocit, že i on je jen součástí těch odrazů a že jeho „skutečné já“ je někde za těmi zrcadly. Zkoušel to ale dál. Krok za krokem, k další odbočce a k další – nakonec se musel na chvíli zastavit a zavřít oči. Nabrat znovu klid a rozvahu. Cítil se, jako by právě slezl z nějakého kolotoče.

Marek měl pravdu, pomyslel si. Být tu pár hodin, člověk snad zešílí. Přitom tu není nic tak strašného. Jen ta zrcadla. Kdo mohl tohle vymyslet? To by se teď raději viděl na nějaké extrémní horské dráze nebo ve dveřích letadla s padákem na zádech, než se nechat pohlcovat tou všudypřítomnou tísní a beznadějí, která vládla v tom zrcadlovém panoptiku.

Už už byl v pokušení stisknout tlačítko na náramku. Vzdát to.

Ale včas se zarazil.

Přesně proto je bludiště stavěné, pomyslel si. Aby každého po-kořilo, aby se každý vzdal. Zamotat ho v pavučině zrcadel, jako nějakou bezmocnou mouchu. Ale já se nedám. To zrovna.

Udělal krok vpřed. Zrcadlo mu uzavřelo cestu. Tak odbočil doleva. Pak doprava. Doleva. Až se mu zatočila hlava a on musel znovu na chvíli zastavit a zavřít oči.

* * *

Byl v bludišti už třicet pět minut.

Překonal ten půlhodinový limit, který mu Marek předpovídal.

Z těch nakopírovaných postav sebe samého, z toho bizarního světa, kde šel v nekonečných zástupech sám sobě naproti, křížil si cestu nebo se mohl dívat na vlastní, vzdalující se záda, se mu už dělalo zle. Opravdu hodně zle. Teď už si byl jist, že sám se ven nedostane. Zvláštní světlo, které v labyrintu vládlo, bylo jako z jiného světa. Čím dál častěji musel na chvíli zavřít oči, aby těm prokletým zrcadlům unikl. Aby se mu přestala točit hlava. Ale ani po takových pauzách to nebylo lepší. Stačilo pak znovu udělat pár kroků a ten pocit nevolnosti a beznaděje se neúprosně vrátil.

Ne. To nepůjde. Vzdávám to. Už prostě nemůžu dál. To si zas od Marka vyslechnu poznámek.

Ale bylo mu to už jedno.

Tak stiskl tlačítko na náramku.

Ozvalo se slabé pípnutí. Dál nic.

Trpělivě čekal. Po chvilce zmáčkl tlačítko znovu.

Pořád nic.

Rozbušilo se mu srdce. To už se neovládl a začal tlačítko mačkat jako šílenec. A znovu a znovu...

„Tak do prdele, co je! Já už chci ven!“ vykřikl. „Už mě to nebaví!“

Ale jeho hlas se rozplynul bez ozvěny.

„Už mě to nebaví! Marku! Končím! Kudy se dostanu ven!“

Jeho vlastní zoufalé odrazy kolem něho jako by se mu teď vysmívaly.

Napadla ho naprosto šílená myšlenka. Tam, venku, vypukla válka. Svět právě zanikl a všechna komunikační zařízení přestala fungovat. Zůstane tady uvězněn už navždy.

Pak se na chvíli uklidnil a napadlo ho reálnější vysvětlení: Marek mi to prostě dává sežrat. Tu moji předchozí namyšlenost. Směje se tam u monitoru a čeká, až mne to pořádně rozloží a začnu tady brečet jako malé dítě. Teprve pak moji navigaci aktivuje.

Uplynula další čtvrt hodina.

„Marku, zatraceně, už mám těch zrcadel dost! Spusť ten krám, ať můžu vypadnout!“

Pořád nic.

Už vím, napadla ho další šílená myšlenka. To je za tu holku, co jsem mu tenkrát přebral. Když nám bylo nějakých sedmnáct. Ty naše první lásky. A on si to celou tu dobu pamatuje. Neskouzl to. Zdálo se, že ta epizodka z mládí dávno vyšuměla, ale on si to teď se mnou takhle vyřídí. Nechá mne, abych se tu zbláznil.

Ale ne, to je přece blbost. Vždyť už je to deset let. Marek má dávno svou vlastní rodinu. Proč by mi něco takového dělal.

Znovu zmáčkl tlačítko. Znovu marně.

Zlostně vykřikl a praštil pěstí do svého vlastního odrazu před sebou. Jako by si snad mohl cestu z labyrintu protlouct přes střepy. Ale zrcadlo se sotva zachvělo. Bylo jako kus naleštěného plechu.

Rozzuřilo ho to a začal tlouct ještě usilovněji. Až se mu náramek smekl ze zápěstí pod rukavici a kovový okraj mu rozřízl kůži na ruce.

Na podlahu dopadlo pár kapek krve.

Díval se pod sebe. Na svůj obrácený odraz. Byl na něm hlavou dolů. A viděl ty kapky krve. Jak v protějším magickém světě stoupají z hlubin zrcadla k jeho podrážkám. Byl to bizarní výjev. Prstem druhé ruky si přitiskl ránu, aby zastavil krvácení.

Potřeboval se uklidnit. Zachovat si chladnou hlavu. Vyrazil znovu na cestu.

Pryč. Pryč odtud. Ven. Proboha, jak se dostanu ven!

* * *

Prošel dalšími odbočkami, chodbičkami, narážel přitom do vlastních odrazů, motal se v bludišti jak zoufalý laboratorní potkan. Zaživa pohřbený v obří skleněné rakvi. Jeho hrůza vrcholila.

V jednu chvíli zaslechl podivný zvuk. Vzápětí však zase odezněl. Bludiště se znovu ponořilo do ponurého ticha.

Pak uviděl tu krev.

Tentokrát jí ale bylo hodně. Opravdu hodně. Rozlitá po podlaze, krvavé šmouhy na stěnách.

Užasle se zadíval na svoji poraněnou ruku.

Moje krev, pomyslel si. Všude kolem je moje krev. Je to tu jak někde na jatkách. Tolik krve jsem přece ztratit nemohl. To ta zrcadla ji znásobila.

Podlomily se mu nohy. Svezl se k podlaze a zůstal vyčerpaně sedět. Jenomže zahlédl něco strašného. Vytřeštěně teď zíral na svůj odraz. Na to podivné stvoření, které sedělo v zrcadle před ním.

To přece nejsem já! Ten šílený chlapík s rozšklebeným obličejem celým od krve. To je jen nějaká další halucinace.

Ale možná že to jsem já, pomyslel si.

Mysl přestala fungovat. Začal se bláznivě smát.

* * *

Utekl jen s několika bankovkami. Ale pro dnešek mu to stačilo. Tak moc už potřeboval nějaké peníze na další dávku.

Kolem toho domu, kde u vchodu lákala cedule na jedinečný zážitek největšího zrcadlového bludiště, chodil často. Měli tu otevřeno vždy do šesti.

Dnes tam ale svítili i po šesté a on dostal vnuknutí, že by tu mohl k nějakým penězům přijít. Třeba jen něco vyškemrat, nebo si něco nenápadně odnést a pak to za rohem střelit.

Nahoře natrefil na osamoceního chlapíka. Všichni odešli domů a on si tu zřejmě jen něco dodělával. Seděl zády k němu u monitoru a cosi na něm sledoval. Vůbec ho neslyšel přicházet. To mu dodalo odvahy, a tak na toho chlapa rovnou zaútočil. S nožem v ruce. Vlastně ho nechtěl zabít. Jen postrašit, odehnat, aby se dostal k penězům nebo čemukoli, co mohlo být v zásuvce stolu. Tak strašně moc už potřeboval svou dávku. To čekání se už nedalo vydržet.

Ale ten chlap se začal bránit.

A tak ho bodl znovu. A znovu. Jedna rána mu rozpárala tvář. V hrůze a bolesti se ten chlap dal na útěk. Křičel, potácel se, ale dokázal doběhnout k tomu úzkému průchodu a zmizet v bludišti. Jeho křik tam brzy zanikl.

Nechal ho být. Nepronásledoval ho. V rychlosti prohrabal zásuvky. Našel ale jen těch pár bankovek.

Než se dal na útěk, pohlédl ještě na monitor, na kterém vytrvale blikalo nějaké červené světýlko. Světýlko, uvězněné uprostřed podivné pavučiny čar.

A pořád blikalo.

Jako by volalo o pomoc.

Kuchař

Vítězslava Felcmanová

Jsem kuchař. Zatraceně dobrý kuchař, to mi věřte. Už jsem vařil pro ledajaké mlsné jazyky v otlučených hrncích i luxusních kuchyních. V smrduté knajpě i naleštěném grandhotelu. Umím bravurně blanšírovat, flambovat, pošírovat, marinovat, konfitovat. Jsem mistr v úpravě masových pěn, paštiček, galantin a huspenin. Zním tajemství majonéz, aspiků i rosolů. Dovedu však nakrmit partu hladových i z obyčejných surovin. Nejsem však člověk zrovna klidné povahy a lidi jako já se lehko dostanou do maléru. Řešit se to dá různě a já tentokrát zvolil jednoduchou taktiku. Prostě se z horkého místa vypařit a vydat se na cesty. A nemusím dřít v kotelně, když chci za moře. Protože jíst chce kapitán, mužstvo i případní cestující na každé kocábce, co míří někam na jiný kontinent.

Moje loď, tedy parník s hrdým jménem „Bella Isabella“, byla napečovaná hlavně zbožím, ale v několika kajutách cestovalo i pár pasažérů. Podle vybraného chování a pěkných šatů, alespoň jak se mi podařilo zahlédnout ze spodní paluby, docela boháči. Snažil jsem se tedy přesvědčit našeho hlavního kuchaře, aby si dal více záležet, ale ten věčně opilý bručoun nehodlal slevit ze svého stylu námořnických pekelných kotlíků. Až jsem se divil, že si panstvo nestěžuje.

Jednou v noci kdosi zatřásl s mým visutým lůžkem, až jsem málem spadl na hrubá prkna podlahy v kajutě.

„Vstávej! Stal se malér!“ křikl jeden z důstojníků.

„Co?“ vypravil jsem ze sebe.

„Ten ožrala kuchař spadl ze schodů a srazil si vaz, chce tě vidět kapitán. Tak mazej!“

Bylo to neštěstí, ale všechno zlé je nakonec pro něco dobré. Nešťastníka šoupli ve staré plachtě do moře a já byl povýšen z pomocníka na hlavního kuchaře. Rozhodl jsem se trochu polaskat jazýčky cestujících, protože jsem mezi tou hrstkou nastrojených pánů zahlédl i velmi hezkou slečinku. Bledou, útlou, v krajkových bílých šatech, jako nějaká víla. Chtěl jsem vidět překvapené obličej, když posnídali, ale jídlo jim nosil mladší důstojník. Mé přání se mi splnilo až u večeře, dostal jsem vzkaz od kapitána, abych na servírování osobně dohlédl. Byla to pro mě výzva a já se jí s chutí chopil. Objevil jsem skryté zásoby mého předchůdce a vykouzličl menu o několika chodech. Pokud se mi nedostávalo patřičných surovin, napravil jsem to rafinovaným zdobením. Také jsem se vyfešákoval, jak to jen šlo. Vynaložené úsilí se mi bohatě vyplatilo a sklidil jsem dokonce potlesk u moučníku. Jen ta bledá slečinka stále klopila oči a uzobávala ze svého talíře jako vrabčáček. Rozhodl jsem se, že prolomím i tenhle led, a začal jí podstrojovat všelijakými lahůdkami, za pár dní už měla růžové tvářičky a mírný úsměv ozdobil něžný obličej. Vida, co dokáže kus žvance.

Po nějaké době klidné plavby jsme se ale blížili k přístavu a na mě šly chmury. Co dál? Kde si najdu další útočiště? Ale i tehdy byl ke mně osud příznivý. Pán, co doprovázel tu slečinku, mi poslal po plavčíkovi pozvání na doutník. Setkali jsme se na horní zadní palubě. Byl to postarší člověk, s řídkými, ulízanými vlasy, pečlivě oholený a vybraně oblečený. Cítil jsem slabou vůni drahého parfému. Po povinných zdvořilostech, které jsem měl odposlouchané na různých štacích a nedělaly mi proto potíže, se přímo zeptal:

„Máte nějaké plány do budoucna, mladý muži?“

Obdivně jsem hleděl na kolečko dýmu, které potom bravurně vypustil z úst.

„Abych pravdu řekl, mylord,“ pokrčil jsem rameny, „zatím nemám. Musím si najít nějakou práci.“

Pokývl hlavou.

„Dobrá. Napíšeš vám skvělé doporučení pro vašeho budoucího zaměstnavatele. Ale...“ udělal dramatickou pomlku, „mohu vám nabídnout práci i já!“

Lhal bych, kdybych tvrdil, že mě překvapil. Vždyť právě k tomu směřovala celá má snaha!

„To je pro mne čest, mylord...“ uklonil jsem se.

Chvíli jsme bafali z doutníků a pozorovali brázdu za lodí.

„Víte,“ pokračoval můj příští pán, „udělalo na mne velký dojem, jak jste se vzorně postaral o blaho mé schovanky. Ujal jsem se toho sirotka teprve nedávno. Sám jste viděl, jak byla bledá, smutná. A teď ty růžové tvářičky! Jste mistr ve svém oboru! Proto vás velmi potřebuji ve svém londýnském domě.“

„Ach pane, není se co rozmyšlet, přijímám vaši nabídku!“

„Výborně. Ovšem za velkorysou odměnu očekávám naprostou oddanost!“

„Samozřejmě, pane,“ uklonil jsem se a snažil se zakrýt radost, že tak na čas opravdu zmizím ze světa.

Nepodal mi ruku, nebylo třeba. Stačilo slovo gentlemana.

A tak jsem se jednoho sychravého večera ocitl na konci zastrčené londýnské uličky před starobylým domem. Odřeny kufřík jsem si položil k nohám a chvíli na to sídlo zíral. Stálo trochu dál od ulice, kolem tajemná zahrada. Řada plynových lamp jako by se bála přiblížit, takže dům zůstával v šeru. A žádný radostný svit v oknech, jen temno, temno, temno...

Odhodlal jsem se otevřít branku v zrezivěném ozdobně tepaném plotu, pustila mě dovnitř se slabým zaúpěním. Po zádech mi přeběhl mráz, protože to znělo jako varování. Nekoukal jsem vlevo ani vpravo a už jsem stál u vchodových dveří. Použil jsem mosazné klepadlo, které mělo podobu dračí hlavy. Po přiměřené době mi otevřel staříčkový majordomus v livreji a povýšeně oznámil:

„Napříště budete vstupovat zadním vchodem pro personál, Thomasi.“

„Ovšem, Jamesi,“ zkusil jsem.

„Pro vás vždy Richardson,“ odfrkl a ustoupil, abych mohl vejít.

Nemohl jsem očekávat, že mě pán domu přijme v salónu, to mi bylo jasné. A znal jsem pár takových namyšlených majordomů. Avšak zdravý rozum velel klid, nejprve obhlídka, seznámení s prostředím, pak teprve oplatit ústrky. Kolikrát už jsem to zažil!

Jak už jsem říkal, dům to byl prapodivný. Ale kuchyň, ta byla perfektní. Moderně zařízená, nablýskaná, nádherná. Součástí mého nového působiště byla také dobře zásobená spížirna a malý sklípek. K ruce jsem dostal mlčenlivý personál, ti lidé byli jako dobře seřízený stroj. Stačil jsem si hodit kufřík do kamrlíku s lůžkem a už jsem se ládoval do uniformy a přijímal instrukce od samotného pána domu. Jak jsem pochopil z jeho řeči, jeho velkým koníčkem a potěšením bylo pořádat všelijaké hostiny pro přátele, mne si zatím hodlal vyzkoušet při malém soaré.

„Dejte si záležet, Thomasi,“ pravil, „mé večírky jsou pověstné. A vrchol sezóny je vždy hostina s jedinečným menu. Sám dohlížím na přípravu. Za pozvání k prostřenému tabuli mi někteří lidé nabízejí přímo pohádkové sumy. Ale hosty si vždy pečlivě vybírám.“

S vypracováním sledu jídel jsem si dal velkou práci a můj zaměstnavatel souhlasně přikývl. Jedna dvě poznámečky a já se mohl pustit do práce. Do radostné práce. Zcela mě pohltila, zapomněl

jsem na svět. Po prvním večíрку přišel druhý, další a já se vezl na skvělé a opojné vlně naprostého úspěchu. Občas jsem byl odměněn sklenkou sherry a doutníkem s pánem domu, tetelil jsem se rozkoší jako kotě, které podrbou za oušky. Nešlo nepodlehnout kouzlu toho muže. Byl čímsi zvláštní, jako by dokázal ovládat duše. Snad jeho uhrančivý pohled, podmanivý úsměv, řeč těla, prostě to uměl. Hostil mě v pracovně s těžkým, starožitným nábytkem, která byla nedaleko mého kuchyňského království. Byl jsem rád, protože temné chodby toho strašidelného domu k procházkám příliš nelákaly. Nejsem bázlivý, ale lépe jsem se cítil v blízkosti uklidňujícího ohně v kamnech.

Hosty mého pána jsem mockrát nezahlédl, jen sem tam mě oslnil třpyt diamantů a perel dam, monoklů a stříbrných knoflíků špacírek pánů. Obyčejný člověk sem asi nevkrečí.

Také slečinku jsem mockrát neviděl, už zase pobledla, asi jí nesvědčilo londýnské klima. Lékaři jí prý nařídili pouze ovocnou stravu, tedy jsem se snažil aspoň trochu upravit a ozdobit její snídaně, obědy a večere.

„Zcela se překonáváte, Thomasi,“ usmíval se lord a já skoro předl blahem. Kdyby mi nařídil, abych skočil do pece, možná bych skočil. Tak jsem byl oddaný svému pánovi. Dny ubíhaly a já se stále zdokonaloval pod jeho jemným vedením. Často jsme spolu diskutovali, byl jsem ohromen jeho znalostmi a rozhledem. Nikdy mi nevyprávěl o svých předcích, ale měl jsem dojem, že pochází z nějakého starobylého rodu. Celá jeho osobnost byla jaksi ušlechtilá a vytříbená, to se nedá nacvičit.

Několikrát jsem se odhodlal prohlédnout si dům. Prošel jsem galerií, kde na mě přísně shlíželi z obrazů nějakí pánové v tmavých šatech všech stylů. Zdálo se mi, že chodby vedou někam do nekonečna, ztrácely se v temnu, snad ten dům nechtěl odkrýt

svá zákoutí. Daleko jsem se neodvážil, protože jsem cítil nějaký odpor, jako by mi něco bránilo ve slídění. Slýchal jsem podivné švehlení, praskání, až mi z toho naskakovala husí kůže! Občas se kolem prosmýkl někdo z personálu, mlčky, nehlučně, bez tváře a identity. Vždycky jsem se raději vrátil do své bezpečné části sídla. Pán má rád tajemno, no prosím. A vůbec mi nedošlo, že jsem nikdy nenašel, tedy ani nepoužil, ten služební vchod. Tolik jsem byl zaměstnán.

Podle určitého napětí mezi svými spolupracovníky jsem poznal, že se blíží tolik očekávaný den. Vrchol sezóny. Hostina.

A tak mě nepřekvapilo, že si mě zaměstnavatel nechal zavolat. Usedli jsme v jeho pracovně. Jako vždy mi nabídl doutník a já s povděkem přijal. Zabafali jsme a mně připadalo, že je to nějaká zvláštní sorta. V těle se mi rozlil nádherný pocit spokojenosti a síly.

„Thomasi,“ začal slavnostně můj pán a vycenil ty své vlčí zuby, „je to tady. Budete poctěn mi asistovat při přípravě božských pokrmů, započne příprava mé hostiny pro vyvolené.“

Polkl jsem vzrušením, ale nevydal ani hlásku.

„Zkoušel jsem vás dlouho, jste hoden tohoto úkolu,“ pokračoval ten podivný muž.

Podařilo se mi zachraptět:

„Bude mi ctí, mylorde.“

„Každý, komu prokážu tuto čest, musí být naprosto oddaný mně a tomuto domu. Zdá se, že vy to splňujete. Nemám pravdu?“

„Ovšem, mylorde.“

„Myslím, že nemáte rodinu, ani kořeny, kam byste se chtěl vracet. Nebude vám tedy dělat potíže učinit jistý slib, zavázat se k naprosté loajalitě.“

„Jak si budete přát!“

Byl bych ochoten slíbit všechno, tak jsem byl očarováný a hlavně strašlivě zvědavý, jaký zázrak se má odehrát v těchto tajemných zdech.

Potom jsme dlouhé hodiny sestavovali jídelníček a objednávky pro dodavatele. Zatím všechno jako doposud, nezaznamenal jsem nějakou mimořádnou surovinu nebo koření. Samozřejmě prvotřídní, leckdy exotické, ale nic, co by se vymykalo. Až na triumfální světýlko v očích mého příštího Mistra.

Dlouho jsem bádal ve svém kamrlíku nad seznamy a jídelníčkem, snažil jsem se najít nějakou nesrovnalost. Zkoumal jsem předkrmy a lahůdky, nakonec jsem se pozastavil nad položkou v menu: běluha se šafránovou omáčkou a poupaty orchidejí, hm, běluha v objednávkách nebyla. To asi bude mimořádný dovoz, jistě není nic ponecháno náhodě.

Den před událostí roku, když nervozita vrcholila, přišel pán domu osobně překontrolovat průběh prací. Oblečen byl ve sněhobílé košili a brokátové vestě, rozvázně prošel přípravnou a kuchyní a spokojeně pokyvoval hlavou. Potom odemkl skříňku ve výklenku u okénka a obřadně vyjmul naškrobenou kuchařskou čapku, posadil si ji na hlavu a pokynul mi, abych mu uvázal zástěru.

Pomocníci po sobě pokukovali takovými divnými pohledy, ale to mi nedělalo starost, však už se brzy zapojím do tajemného obřadu.

„Pojďte se mnou.“

„Ano, mylorde,“ odpověděl jsem na výzvu a následoval mistra do sklepení.

Nevím, jak je to možné, ale ten dům byl větší uvnitř než zvenku. Šli jsme tmavou chodbou velmi dlouho. Měl jsem pocit, jako bych slyšel podivné šepoty a vzdechy, ale to mohl být systém větrání. Stanuli jsme u dveří, které bych jistě přehlédl, kdybych tu byl

sám. Jako by tu náhle vznikly! Mistr je odemkl klíčkem, co měl na řetízku na krku. Vstoupili jsme do další krátké chodbičky, která končila točitým schodištěm vzhůru. Protože jsme se na něm několikrát otočili, ztratil jsem pojem o směru naší cesty. Můj průvodce se několikrát zdánlivě bezděky dotkl zdí, bylo to gesto, jakým páníček odměňuje svého pejska. Další dvířka, stejný klíč. Vešli jsme do jakési kuchyňské přípravný. Byl tam velký stůl uprostřed, kolem police a skříně s nástroji a nádobím.

„Jak jistě dobře víte, můj hochu,“ začal můj pán obřadně, „kvalita jemného masa záleží na tom, čím je vykrmeno. Kupříkladu vepříkům prospívají arašidy, kohoutkům zase borůvky, že? A v našem případě...“ mentorsky vztyčil ukazovák, „jen a jen prvotřídní ovoce a...!“

Odsunul dřevěné ostění, jemně mě postrčil do další místnosti a já užasl. Bylo tam jen jedno lůžko s bílým přehozem a na něm spočívala v půvabné pozici pánova schovanka. Růžové líce, bělostné ručky a nožky vykukující zpod prosté hedvábné košilky.

„A brendy!“ dokončil ten ďábel triumfálně. Dívka otevřela nebesky modré oči, usmála se a zase ji zavřela. Dokonalé dávkování. Zalupal jsem po dechu a snažil se opanovat. Běluha.

„Jste šokován?“

„Dokonale, mylord.“

„To jste nečekal, vidíte?“

„Pravda, nečekal, ale tušil něco takového.“

„Jak se k tomu postavíte?“

Mlčel jsem.

„Dobrá, pomohu vám.“

Mylord pohládl dívku po vlasech a medovým tlumeným hlasem ke mně začal promlouvat:

„Než jsem vás najal do svých služeb, něco jsem si o vás zjistil, mladíku. Máte tak trochu problém se zákonem a také s druhou stranou. Není tedy ve vašem zájmu, abyste se dostal jedněm nebo druhým do rukou, že? U mne jste v bezpečí, navíc si přijdete ke slušnému jmění. To jen tak na okraj, abych vám ulehčil rozhodování. Teď se stanete součástí mého domu, mého skvěle fungujícího soukolí. Zdaleka ještě nevíte všechno, ale už brzy...“

Chvíli přecházel po té divné místnosti a potom pokračoval.

„Je nám tedy jasno, že? Tedy k věci. Každý rok se vydávám na cesty, hledám to nejlepší pro mé hosty. To dítě tady jsem zachránil ze sirotčince a věřte mi, nečekal by ji pěkný osud. Je připravená, jak by řekl odborník, premedikovaná. Neucítí nic, žádný stres. Ostatně zhoršilo by to kvalitu masíčka, vidíte? Ha ha ha.“

Otočil se a zašel do přípravný, za okamžik se vrátil s dlouhým nožem a stříbrnou mísou.

Nebyl jsem schopen pohybu a jen sledoval, jak se blíží k omámené dívce a fascinovaně prohlíží bílé hrdlo, kde tepala modrá žíla. Cítil jsem chvění v břiše. Chtělo se mi strašně smát.

„Ještě moment,“ zarazil jsem ho.

„Prosím?“

„Možná jste si toho o mně zjistil dost, ale určitě ne všechno, mylord.“

„Ano?“ pořád ten vlčí úsměv.

„Co myslíte, jak to bylo třeba na tom parníku, když si kuchař srazil vaz?“

Teď jsem se culil já a mistr poprvé znejistěl.

„Náhoda? Ale jděte! I já umím jít za svým cílem a trochu se pojistit.“

Orosené čelo? Výborně. Zabírá to. Přihodil jsem další eso.

„A to vaše ovoce? Jsem dobrý kuchař a vím dost o vhodné stravě, dejme tomu pro mladou dámu. A umím to připravit. Myslím, že vaše dávkování bylo chybné.“

Polaskal jsem dívku po líci a zašeptal jí do ouška:

„Vstávejte, má lásko...“

Dívka se s úsměvem posadila na lůžku a upřela na mě ty svoje modřemodré oči. Vzal jsem ji za ruku a políbil ji.

„A, mimochodem, mylorde,“ servilně jsem se uklonil, „ani jste si nevšiml, čím krmím vás, že? Samé ryby, samé ryby!“

Vtom se na mě s výkřikem můj chleboďárce vrhnul s tím strašlivým ostrým nožem v ruce. Jenže jeho vedl slepý vztek a já zmobilizoval veškerý pud sebezáchovy. Navíc jsem měl za sebou dosti tvrdý výcvik v docích a také ve vězení... Byl to jen mžik a bylo hotovo. Využil jsem tu jeho sílu proti němu, jak mě naučili kumpáni. A má láska mi s rozzářenou tváří podávala stříbrnou mísu na zachycení krve. Nějaký ten stříkanec schytl samozřejmě i dům. Hrklo ve mně, že se teď obrátí proti mně, protože jsem ucítil náhlý závan ledového vzduchu. Ale potom klídek, asi jsem prokázal dostatečnou převahu a dominanci, obstál jsem v těžké zkoušce. A najednou jsem věděl všechno, jako by se kolem rozsvítilo. Znal jsem všechna tajná dvířka a správný směr ve spleti chodeb a chodbiček. A také každého ze sloužících, kteří mi do teď připadali stejní, bezejmenní. Nyní to byl můj dům! Jenom škoda, že nikde tady nebylo zrcadlo, abych se mohl přesvědčit, zda mám také vlčí úsměv, jako mívával můj pán...

Do slavnostně osvětleného sídla na konci křivolaké uličky se sjížděli hosté. Tak jak se na hostitele sluší, osobně jsem každého uvítal a vlídně zval dál. Vůbec nepostřehli, že místo staršího pána zde stojí vysoký mladý muž. Nemohli se dočkat, protože tušili, že je tentokrát čeká něco nového a úžasného. Už už aby je pohltit ten-

hle čarovný dům! V úžasu se rozhlíželi v salónech, kde byly stovky svíc, v jejichž světle se rozzářily klenoty dam v nebyvalé kráse. I já jsem byl vyšňořený, v šatníku jsem našel spoustu skvostných obleků, které mi dokonale padly. Jak jinak, v mém sídle...

Potom šum ustal a já jsem povstal ze svého místa u skvěle prostřeného stolu. Krásná žena po mém boku mi povzbudivě a vděčně stiskla ruku. Byla celá v bílém, jako nádherná a elegantní běluha z moří tak modrých jako její velké a krásné oči.

„Vážení přátelé,“ zvolal jsem, „vítám vás na dnešní hostině! Věřím, že opět oceníte kvalitu vytríbené kuchyně tohoto domu, tohoto chrámu chutí!“

Vychutnal jsem si nadšený potlesk a pokračoval:

„Rád bych vás ovšem upozornil na drobnou změnu. Jako hlavní chod budeme podávat žraloka vyrvaného temným hlubinám oceánů, velmi zvolna pečeného se vzácným exotickým kořením z dalekých krajů Orientu a solí ze samotných útrob země. Budete překvapeni, jak se tento krutý predátor moří změní v křehoučké sousto, které polaská vaše chuťové pohárky...“

Zadíval jsem se do rozdychtěných očí nedočkavých hostů, kteří napětím skoro nedýchali, a zvedl sklenku k přípitku.

Pátého července

Alžběta Bublanová

Říkám mu to už po několikáté, ale snažím se zůstat v klidu. „Pane Dufek, máme červenec,“ odpovím mu laskavě a doufám, že se dnes už nezeptá, co je za měsíc. Leží na posteli a hlavu má opřenou o polštář. „Vy jste můj anděl strážný, opravdu, ne, počkejte,“ vytáhne z pod peřiny ruku, „asi si myslíte, že jsem jen nějaký senilní dědek, ale i já býval mladý, i já mám duši,“ sevřel ruku v pěst a lehce se s ní udeřil o prsa. „Jen mi to vynechává, ale při smyslech jsem.“

„To víte, že jo,“ přitakala jsem mu. Co taky jiného. Vyvracet mu, že já žádný anděl strážný nejsem, asi nemá smysl. Nejsem jeho ošetřovatelka. Nejsem ani dobrovolnice. Jsem jen prostě zamilovaná. Husa zamilovaná. Ale ne do toho děduly. Do Oldy. Mladého šarmantního pětatřicátníka, se kterým jsem byla zatím jen párkrát na rande. Jako třeba dnes. Bylo pět odpoledne. Procházíme se okolo řeky, líbáme se a snažíme se využít té chvílky, co máme pro sebe, protože za hodinu měl být tady, kde jsem já teď. U děduly. Jeho děduly. Střídá se u něj celá rodina a přes den sem chodí ošetřovatelka. A na noc sem přijde buď Olda, jeho sestra Ilona, bratr Lukáš, nebo některý z rodičů. Víkendy tu tráví strýc Ivan, který je jinak úplně sám. Ani jednu noc tento pán za poslední rok nebyl sám. A když Oldovi, zatímco jsme seděli na lavičce a pozorovali to nebe nad námi, řekla jeho matka do telefonu, že jeho otec leží s infarktem v nemocnici, nabídla jsem se, že se pokusím o jeho dědu tuto noc starat já. A Olda mě zavezl na konec města a odjel utěšovat matku, která už hodinu seděla na nemocniční chodbě.

„Není ale náhodou pátého července?“ zeptal se úzkostlivě pan Dufek a já ho uklidnila, že je teprve čtvrtého.

„Vy jste anděl. Ale dnes tu nezůstávej, anděli, pošli sem Oldřiška, ten tu měl být,“ zvedl se do sedu, „včera jsem se na to ptal Alenky, to je má dcera, hezká, ale měla pech, v životě měla pech,“ natáhl ruku a dotkl se mé tváře, „ty jsi hezká a ona taky bývala krasavicí, ale měla pech.“

„Pane Dufek, já vám teď půjdu ohrát jídlo, jo?“

Dědula se svezl z postele a snažil se nasoukat do pantoflí.

„Potřebujete na záchod?“

„Půjdu s vámi. Zkontroluji, jestli jsou zamčené dveře a zavřená okna.“

„Je červenec, horko, okna necháme otevřená, ju?“

„Právě proto. Zítra je pátého. A víte, proč měla pech?“

Šel se mnou. Sedl si ke kuchyňskému stolu. Seděl tam v pyžamu, lokty opřené o stůl bez ubrusu a díval se směrem k oknu. „Protože věřila na duchy. Nadpřirozeno. Věříte na něco, co je mezi nebem a zemí?“

Vyndala jsem z mrazáku jednu krabičku s vařeným jídlem a dala ji v mikrovlnce rozmrazit. „Ne,“ řekla jsem stroze a opřela se o línku, „Olda mi říkal, že se zotavujete ze zápalu plic a že máte pořád ležet v posteli. Asi bychom se tam měli vrátit.“

„S vámi já klidně do postele půjdu,“ zasmál se.

Zasmála jsem se také. Co taky jiného. Je to jedna z jeho posledních fantazií a je jasné, že tento děda už to má za pár. Poplácal mě po zadku. Vadilo mi to, ale rozhodla jsem se z toho nedělat vědu. No tak jsi plácnul. Pak mě ale jeho stařecká ruka chytla za jednu půlku zadku, až to štíplo. „Nejsi netykavka, že ne?“

„Pane Dufek, já vás odvedu do postele a dám vám jídlo, jo?“

„Raději zkontrolujte dveře,“ nařídil mi. Znělo to dost výhružně, a tak jsem se šla ujistit, že jsou zavřené.

„Proč tedy měla pech? Vaše dcera?“ Zeptala jsem se, když jsem se vracela a děda stále seděl v kuchyni.

„Když na něco nevěříte, neexistuje to pro vás. Ale ona si usmyslila, že jsou. Duchové. Tedy duch jejího prvního kluka. A on sem přišel,“ zaťukal o stůl. „V létě. Před čtyřiceti lety. Byl tady,“ ukázal směrem do pokoje, kde jsem zatím nebyla.

Cinkla mikrovlnka. „Jestli chcete, můžete se najíst u stolu, ale pak se vrátíte do ložnice.“

„Utopil se. To semele každého. Dokonce tak, že si vybájíte, že se vám vrací,“ sedl si ke stolu, „ale je možné, že on se opravdu vracel. Toho pátého července. Přesně za rok, co vypustil duši. A pak zase za rok.“

Nabral si na vidličku boloňské špagety. „Chodil sem, i když už nebylo třeba. I když už měla holka dávno oči pro jinýho.“

Podívala jsem se z okna. Paprsky ze zapadajícího slunce mě lehce oslepily. „A jak sem chodil?“ zeptala jsem se a snažila jsem se, aby to vyznělo jako spíše zdvořilostní otázka. Copak mě zajímá, jak sem chodil někdo, kdo byl už dávno mrtvý? Copak těmto povídačkám starého muže, který se neumí ani sám najíst, věřím.

Pan Dufek spolkl sousto a pak máchl vidličkou. „Proč si všichni myslí, že tohle,“ podíval se do svého talíře, „je pro nás to pravý? Myslím tím pro nás zralé muže,“ a přitom lehce mrkl a musím říct, že v tom mrknutí bylo něco, co tam asi bývalo tenkrát, když byl mladý. „Ne, to není nic proti vám. Tohle mi servírují pořád. Víte, co bych si dal?“ Nahnul se ke mně. „Párek. Obyčejnej párek. S hořčicí? No ne? Mě už tohle nezabije. Ale oni,“ lehce pootočil hlavou, „si myslí, že to není pro mě dost dobrý.“

Sedla jsem si naproti němu a lehce mu přistrčila talíř. „Raději to snězte, ať máte sílu.“

Usmál se. „Nějak si od dnešní noci slibujete.“

Rozesmálo mě to. Tohle je asi ta lepší varianta. Chci říct tento druh rozhovoru než o nějakým mrtvým, co má dnes přijít. Má přijít? Nějakej duch?

„A pane Dufek, ten... no ten její první kluk sem chodil rok co rok?“

Pan Dufek se pokusil napřímít. „Na stáří je blbý to, že vás bolí tělo. A z milování to není,“ znovu mrkl, ale tentokrát tak nešikovně, že na tom nebylo nic z jeho mládí. Jen smutné staříčké mrknutí, jako by mu to víčko spíše spadlo. Jako by na něj dýchla smrt. „Jo, chodil. Tedy nesmíte si myslet, že si tady špacíroval nějakej duch a vy jste na něj koukala, jako koukáte na mě. To ne,“ zavrtěl hlavou. „Ale znáte to. Takovej divnej pocit. Jakože tu někdo je. Žádný takový věci, že by něco ráno bylo jinak. Že někdo hýbnul obrazem, nebo rozbil všechny skleničky,“ přimhouřil oči, „řekli vám, že před spaním mám povolenou jednu becherovku?“

„To mi řekli. Že hlavně nesmíte pít alkohol.“

Kývl prstem a naklonil se ke mně. „Dala byste si taky. Pak se nebudem bát.“

Venku už byla tma. „Dojezte to,“ řekla jsem mu.

„Je to prostě jen pocit. Možná je to jen obyčejné vrznutí starýho baráku,“ změnil téma, „ale my, co to zažili, víme, že ne. Tedy je to jen obyčejné vrznutí. Jako je zcela normální, že venku houká sova nebo že se větve větrem opřou o okna, že něco vyplaší myši na půdě a ony se dají na útěk, že se v noci vzbudíte, protože jste měla těžkej sen,“ pak náhle bouchl dlaní do stolu. „A dost, nechci vás strašit,“ zaburácel a trochu mu z pusy vylítl mix slin a boloňských špaget. Nebyla jsem si úplně jistá, jestli nějaká špetka nepadla na mě.

„Nestrašíte mě, pane Dufek, ale za chvíli vám budu muset dát prášky a odvést vás do postele.“

„Tak to se nenechám dvakrát pobízet.“

Když dojedl, oznámil mi, že potřebuje na záchod. Odvedla jsem ho tam. Zamotal se a přidržel se stěny. „Kalhoty si sundám sám, jen jděte.“ Nechala jsem pootevřené dveře. Slyšela jsem stařecký proud moče. Pak lehké zaklení. Šmátrání po stěně. „Jste v pořádku?“ zeptala jsem se.

„V pořádku. Jen ta palice se mi motá.“

Bylo slyšet sesunutí na zem. Vešla jsem tam. „V pořádku,“ zvedal se, „jen mě trochu podržte,“ natáhl ruku. Kalhoty měl stažené. Dívala jsem se na stranu. „No tak, slečinko, mě už vidělo nahýho ženských,“ zasmál se, ale pak se rozkašlal. Zatímco jsem ho přidržovala, natáhl si kalhoty.

Odvedla jsem ho do postele a vrátila se do kuchyně pro sklenici vody. Bylo půl jedenácté. A přitom měl být v posteli nejpozději v deset. Napadlo mě, že bych si měla zkontrolovat mobil, jestli mi nevolal Olda, podívala jsem se na telefon, ale žádné zmeškané hovory. Podala jsem panu Dufkovi sklenici. „Tak se pustíme do těch prášků,“ otevřela jsem šuple v nočním stolku. „Olda mi říkal, že na noc berete dva. Jsou to tyhle?“

Jen přikývl. „Vy jste stejně anděl.“

„Tak a žádný podvádění, oba spolknete,“ řekla jsem, ačkoli jsem od Oldy neměla žádné varování, že by jeho děda prášky nenápadně plival do polštáře, ale napadlo mě, že když už jsem tady za tu ošetřovatelku, měla bych aspoň něco dělat správně.

Když je zapil vodou a hlasitě polkl, podíval se na mě. „Víte, co si myslím, že když bychom nebrali všechny ty prášky, že by si naše tělo časem poradilo.“

„To máte asi pravdu,“ pomohla jsem mu, aby si mohl lehnout, a přikryla ho jako mimino.

„Nejsem si jist, jestli jsem zamknul.“

„Jsem si jista, že je zamčeno.“

Chytil mě za ruku. „Paměť mně vynechává, ale já si fakt nejsem jist, kdybyste byla tak hodná a jen zkusila kliku.“

Řekla jsem, že tam tedy zajdu. Bylo zamčeno. Přes prosklené dveře byla vidět tma lehce osvětlená měsícem. Měla jsem nutkání ty dveře odemknout a podívat se ven, ale zaslechla jsem volání pana Dufka.

Snažil se na posteli posadit. „No konečně,“ řekl podrážděně a poprvé za večer se tvářil nepřijemně, „mám nějaká křeče,“ ukázal na břicho.

„Chcete si dojít na záchod?“ Zeptala jsem se.

„Ne, to ne,“ snažil se předklonit, „jen, kdybyste...“ vzdychl a já mu pomohla se narovnat do sedu, „potřebuji vstát, potřebuji to rozchodit,“ pak se konečně zasmál, „to jsou věci u nás vevnitř, všichni si myslej, jak je tam duše, ale ony jsou tam střeva a ty dělaj divy.“

Chytila jsem ho za paži a pan Dufek pomalu slezl z postele. Byl stále v předklonu a břicho měl vypoulené. „To bude dobrý, jen to musím rozchodit, to já znám.“ Pak si lehce přidřep.

„Myslím, že už je to lepší,“ řekl, ale pořád byl bledý a zpocený. „No tak už mě vraťte do postele,“ řekl podrážděně, „rád bych usnul, než odbije půlnoc.“

Uložila jsem ho zpátky a zeptala se, jestli nechce napít.

„Ne,“ řekl razantně, „nám, starým lidem, se nevyplatí na noc se nalévat vodou, obzvláště v tuto noc,“ pak se podíval na mě, „a byste se měla taky snažit usnout. Možná,“ natáhl ruku a jemně třepotal ukazováčkem, „tam v kredenci je becherovka, tu si dejte a jděte spát.“ Zhasla jsem a na jeho přání nechala pootevřené dve-

ře. Sedla jsem si do kuchyně a na chvíli přemýšlela o tom, jestli si toho panáka nedat. Ale zrovna becherovka mě nelákala, tak jsem si udělala kafe a vzala si z kabelky knížku. Nechtělo se mi jít spát. Nebylo ani dvanáct. A přeci nebudu věřit těm povídačkám, že po půlnoci sem přijde někdo, kdo je přes čtyřicet let mrtvý.

Upíjela jsem kafe a dívala se z okna. Trochu jsem se sebetrýznila představou, že jsem někde na okraji města, v domě, kde údajně straší. Přišla mi SMS. Od Oldy, že jsou stále v nemocnici, že to snad bude dobré a že by mohl, kdybych chtěla, sem zajet. Napsala jsem, hrdinsky, že to není třeba, že jeho děda už spí. Ale pak mi to nedalo a připsala jsem, že snad duchové taky. Odpověděl mi, že těm výmyslům dědy nemám věřit. „Ještě se tam nikomu nic nestalo,“ napsal na závěr.

Začetla jsem se do knihy a ani si nevšimla, že už je po půlnoci. A co by se mi stalo? Když nikomu nic. Přeci jsem tu proto, že je na světě Olda, který se řadu nocí stará o svého dědu, a teď holt se jednu noc budu starat já. A už možná zítra budu spát u Oldy a budu mlčet o tom, že jsem se snad, možná, trochu bála. Nakonec jsem si ale jednoho panáka dala. Na dobrou noc. Zhasla jsem v kuchyni a chystala jsem se jít do pokoje, kde jsem podle instrukcí měla dnes spát, když se ozvalo lehké zapraskání, takové zapraskání starého nábytku, kdesi v příborníku. Zasmála jsem se představě, že mezi vidličkami sídlí duch mrtvého muže. Ale pro jistotu jsem se nedívala směrem k oknu. Vešla jsem do pokoje, kde jsem měla nocovat, a sundala si džíny. Lehla si jen v triku do postele. Zuby a odlítit, říkala jsem si. Ale do koupelen jsem se vždy bála. Už jako malá i jako velká. Když jsem zůstala doma sama a ve své nerozvážnosti si k brambůrkám pustila horor. Tekoucí voda, přes kterou není slyšet, že se blíží... něco. Někdo. A pohled do zrcadla. Kde můžete

uvidět, že je něco za vámi, a když se otočíte, tak to tam není. Ale já přeci nejsem sama doma. Je tady se mnou jeden starý muž. Nejde o to, že je nemohoucí, ale jde o to, že tu je. Že tu někdo je. I kdyby tu bylo jedno malé štěně, je tu něco, co je živé, není mrtvé, nadpřirozené. Není to žádný duch mrtvého chlápka, co se utopil už kdysi dávno. Nesmysl, řekla jsem si, vyhrabala jsem se z peřin a svezla se z postele. Z kabelky jsem si vzala malou kosmetičkou taštičku a vydala se do koupelny. Ještě jsem ale zamířila do kuchyně, kde jsem si na kuráž dala dalšího panáka. Když jsem zakláněla hlavu, na vteřinu jsem viděla v odraze prosklené vitríny skříňky na hrnky postavu. Otočila jsem se a dívala se do tmy, která byla za oknem snad úplně černá. Jak bych mohla vidět obrys postavy, když je tam taková tma? Fantazie, řekla jsem si, ale pro jistotu tam poslala ještě jednoho panáka. Pak jsem to ale ucítila. Závan. Studený závan, jako by někdo otevřel dveře nebo okno. Ale pak to přešlo. Někdo vešel dovnitř a zavřel za sebou? Utíkala jsem ke dveřím, ale ty byly zamčené. Posilněna alkoholem jsem se tolik nebála, a tak jsem oběhla všechna okna a zkontrolovala je. Becherovky začaly působit a já si v klidu vyčistila zuby a umyla se. V mírné opilosti jsem se musela i pousmát nad tím, že mě možná navštívil někdo, kdo to tady před čtyřicet lety zabalil. Usnula jsem.

Za hodinu mě vzbudil nějaký hluk. Šel z pokoje pana Dufka. Rychle jsem tam docválala a rozsvítila. Ostré světlo starého pána vyděsilo. „Co to děláte?“ křičel na mě. Ležel na posteli, peřina byla na zemi a starý pán měl shrnutou košili od pyžama a na břicho mu svítil pot. „Co se děje?“ zeptala jsem se. Podíval se na mě a já měla pocit, že snad ještě spí. Měl sice oči otevřené dokořán, ale takový nepřítomný pohled, až mě napadlo, jestli to není nějaký druh náměsíčnosti a teď mě v tom pološitém stavu tady nezabije. „Zhasněte,“ zasípal.

Zhasla jsem a rozsvítila na chodbě, aby alespoň proužek světla z polootevřených dveří osvětloval pana Dufka. „Tak co vám je?“ Přišla jsem blíže k jeho posteli.

„Nic,“ odbyl mě. „Jen se mi špatně spí. Proč vy nespíte?“

„Protože jste křičel a házel tu sebou. A mám vás na starosti. Zapomněl jste?“

Máchl rukou. Zdálo se mi, že jeho pohled získal zpět lidskou podobu. „Noci jsou vždycky těžké. Obzvlášť ta dnešní. Zapomněla jste?“ vrátil mi to.

Napadlo mě říct mu o tom odrazu v kuchyni, ale pak jsem si to rozmyslela. „Pane Dufek, měl byste se vyspat a nemyslet na nic, co by vás rozrušovalo.“

Pokusil se sednout si a opřít se o polštář. „Stejně nechápu jednu věc,“ zakroutil hlavou, „Jak je možné, že vás sem Olda poslal. Zrovna dnes. Proč by to dělal?“

„Lehněte si,“ nařídila jsem mu. „Copak nevíte, že váš zeť leží v nemocnici? Tak proto. A těm nesmyslům on nevěří.“ Byla jsem příliš prudká. Ale možná taky proto, že jsem si nechtěla připustit myšlenku, že by celá ta historka o tom, že sem chodí už čtyřicet let nějaký mrtvý, měla něco společného s tím, že starost o Oldova dědu byla převelena na mě.

„Už aby bylo ráno,“ zachraptěl pan Dufek.

„To se takhle nervujete každý rok?“

Pan Dufek si lehl a nechal se ode mě přikrýt. „Někdy je to horší a někdy lepší. Ale dnes, dnes cítím, že je to spíše horší.“

„Nejlepší bude, když se pokusíte usnout,“ řekla jsem už mírněji.

Seděla jsem u jeho postele a vyčkávala, až usne. Pozorovala jeho chvějící se víčka, která se čím dál více uklidňovala, až se konečně přestala třepotat a starý pán začal vydávat sípavý chrapot.

Tak to je vše. Nic dalšího se nestane, uklidňovala jsem se. Noc prostě za pár hodin skončí a bude po všem. Přesto jsem si v kuchyni dala ještě jednu becherovku na kuráž a šla si lehnout. Světlo na chodbě jsem nechala rozsvícené a dveře od pokoje otevřené. Nic se se nestane, opakovala jsem si. Mám jen prostě nervy z toho všeho, jako když se dívám v noci na horor a vše kolem mě je pak v napětí, člověk pomalu slyší dýchat i stěny a ve všem může být něco nadpřirozeného. Bylo kolem druhé hodiny. Za chvíli začne svítat. Za tři čtyři hodiny je světlo a bude po všem. Trhla jsem sebou, když venku zafoukal vítr a já měla pocit, že v tom větru se něco pohnulo. Ale příval toho strachu jako by vyčerpával už zásoby obav a já si řekla, že musím myslet také na to, že až se ráno vzbudím, abych byla aspoň trochu vyspalá. Cítila jsem, jak padám do spánku, vyčerpaná neustálým napětím a pozorování všech možných zvuků a stínů. Usínala jsem, a dokonce si už troufla myslet na to, co by bylo, kdyby se tu zjevil duch. Kdyby tu teď stál a díval se na mě. A pak jsem taky myslela na Oldu a říkala si, jestli mu o tomhle vůbec povím. Budu vypadat jako nějaká hysterka a stejně se strach nedá popsat tak, aby ten druhý věděl. Stejně to dopadne tak, že mu řeknu jen o nějakém nepříjemném pocitu, a tím to skončí. Koneckonců jeho táta měl infarkt, a tak moje dětinské představy by vyzněly možná vzhledem k situaci dost neuctivě. Za chvíli usnu a vzbudím se až ráno.

Ale pořád jsem neusínala. To jsou nervy, uklidňovala jsem se. Dříve či později usnu. Možná teď. Začala jsem myslet na spánek tak intenzivně, že by bylo až s podivem, kdyby přišel. Otevřela jsem oči a dívala se do stropu, který byl osvětlený z chodby. Pak ale světlo zhaslo. Nadskočila jsem. „Haló, pane Dufek,“ zvolala jsem se, ale nikdo neodpovídal. Ležela jsem a přemýšlela, co to má znamenat. Opravdu na chodbě stojí pan Dufek a zhasl proto, protože... proč?

Co když všechny ty povídačky jsou jeho výplod fantazie? Co když mě teď bude strašit? Co když je na tom tak špatně, že se úplně pomátla a teď mě to zamorduje? Anebo si v klidu oddychuje, a to světlo zhasl ten, kdo už tu čtyřicet let není. Ale neříkal mi pan Dufek, že se nikdy nic nestalo? Bylo to jen o pocitech. Žádné hmatatelné důkazy. Třeba jen praskla žárovka nebo je něco s proudem. Bála jsem se pohnout, ale pak jsem nakonec slezla z postele a po hmatu, s třesoucíma rukama jsem našla vypínač. V pokoji vypadalo vše tak, jak mělo. Vyšla jsem na chodbu. Jestli nepůjde rozsvítit, znamená to, že je prasklá žárovka nebo nejde proud jen v polovině baráku. Zmáčkla jsem vypínač a chodbou se rozlilo světlo. Pomalu jsem našlapovala, až došla do pokoje pana Dufka. „Pane Dufek,“ šeptla jsem a popošla k jeho posteli. Ležel tam. Dýchal. Vše bylo v pořádku. Vše je v pořádku. Vrátím se do pokoje a prostě počkám na ráno. Mohla bych si dát další becherovku, ale bála jsem se jít do kuchyně. Nejlepší bude sedět v pokoji na posteli a čekat. Zhasla jsem na chodbě a ve svém pokoji nechala svítit. Teď se nemůže nic stát. Teď nemůže nikdo zhasnout na chodbě. A taky v pokoji nespustím vypínač z očí. Nic nadpřirozeného se nemůže stát. Nic takového není. Žádná ruka, co by zhasla. A na chodbě je tma.

Instinktivně jsem se podívala pod dveře a uviděla, že skrz ně prosvítá, někdo rozsvítil. Vylítla jsem z postele a otevřela dveře. Na chodbě bylo světlo. Blbnou pojistky. Vypínač. Nějaká technická porucha, uklidňovala jsem se, ale stejně jsem běžela do pokoje pana Dufka, přiskočila k jeho posteli a zacloumala s ním. „Pane Dufek, pane Dufek, probudte se.“

Pan Dufek sebou trhl, ale spal dál. Nervózně odfrkl a převalil se na druhou stranu. Ještě jsem s ním zatřásla, ale pak přestala. Svezla jsem se dolů a držela se jeho ruky. Byla teplá spánkem, byla suchá

a křehká. Byla zkostnatělá. Byla to ruka starého člověka, co za chvíli bude tam, odkud sem chodí ten šílenec už čtyřicet let strašit. Kdyby dnes pan Dufek zemřel, zbláznila bych se tu strachy. Zůstanu to. Aspoň někdo živý tu je se mnou. I když nic nenaspím, nevádí. Jednu probdělou noc přežiji. A kdo ví, možná tu nakonec usnu. Jestli... jestli se nevrátí. Na chodbě bylo světlo a já čekala, až se zhasne. Jestli se zhasne, nechám to být. Budu to ignorovat a ležet tu takhle zkroucená a čekat do rána. To už nebude dlouho trvat. Držela jsem pana Dufka tak křečovitě, že jsem cítila, jak se snaží vyprostit.

„Co? Co se děje?“ zachraptěl.

„To nic,“ zašeptala jsem. Oči měl stále zavřené. A pak se ozvala rána. Šla z kuchyně. Nebo z chodby ode dveří. Nebyla jsme si jista. Byla to rána, jako by někdo prásknul do stolu. Dlaní. Velkou silnou dlaní. Jak vlastně vypadal ten mladík, co chodil s Oldovou mámou? Představila jsem si ho jako kudrnatého velkého kluka. S temnými smutnými očima. Možná trochu mstivýma. Zlýma. Svalnatý ruce od práce. A teď tu chodí a bouchá do stolu.

Pan Dufek otevřel oči. „Co to bylo?“ zeptal se. A pak se podíval na mě. „Proč tu jste?“ řekl odměřeně.

Nevěděla jsem co říct. Byla jsem vyplašená ještě více než on, ale bylo mi jasné, že moje chování je podivné. Hlavou se mi honilo to, jak to vysvětlím Oldovi. Třeba že jsem měla pocit, že se pan Dufek budí, a pak tu usnula. O nic nešlo. Není to divné. Ošetřovatelky přeci občas usnou u svých pacientů. Něco jako mámy, kterým únavou klesne hlava u postýlek jejich dětí.

„Nevím,“ řekla jsem, „asi jsem tu usnula,“ zalhala jsem.

„Co ta rána?“ zeptal se.

„Jaká?“ Třeba když budu předstírat, že jsem nic neslyšela, tak se prostě nic nestane. Rána může mít spousty důvodů. Sám to přeci říkal. I šustění listů má jiný význam, když se člověk bojí. Něco

někde bouchlo. No a co? Byla jsem teď silnější, když se bál i pan Dufek. Něco jako když utěšujete malé dítě, aby se nebálo, a vy jste o to více nebojácní. Nebo když jdete lesem po tmě a někdo vedle vás se bojí více než vy. A vy jste pak za hrdiny, bojíte se méně. Jste ten, co uklidňuje.

„Někdo tu je,“ zasípal.

Ohlédla jsem se. Tak nějak instinktivně.

„Spěte,“ přikázala jsem.

„Pomozte mi do sedu,“ snažil se opřít do polštáře.

Posunula jsem ho výše.

„Dnes je to silnější,“ řekl.

„Pane Dufek, vy byste měl spát, protože...“

„Dnes je to silnější, to vím, cítím to. Dnes totiž chce něco říct.“

„Komu?“ zeptala jsem se.

„Vám.“

Cukla jsem sebou. „Mně? Co?“

„Mrtví ví víc než my. Možná nemáte v naší rodině co dělat.“

„Ale on taky nepatří do vaší rodiny,“ namítla jsem.

„Po tolika letech... už asi ano.“

Říkala jsem si, že bych tento rozhovor neměla brát tak osobně. Je přeci jedno, co říká pan Dufek, a je už úplný nesmysl, že by si nějaký mrtvý chlapík chtěl se mnou promluvit o mém vztahu. Ale jak jsem byla vyčerpaná, nervy jsem měla jako struny a cítila jsem tíhu z celého domu, jako by na mě padal. Jako by to něco, co tu podle pana Dufka je, mě dusilo a já nemohla pořádně dýchat. Už aby bylo ráno.

„Jak to myslíte?“ zeptala jsem a opřela si hlavu o nataženou ruku, kterou jsem měla volně přes peřinu. Budeme si prostě jen tak vykládat, pak usneme, nejde o nic osobního. Ať mi tu řekne jakýkoli příběh, nebude přeci o mně.

Pan Dufek se na mě podíval. „Některým věcí člověk vycítí. A když tamten řadí více než obvykle, tak, chci říct, že tohle není normální, ta rána, to nebyla jen větev někde venku, že?“

„Asi ne,“ přitakala jsem. „Ale za to já nemůžu.“

„Jen doufejme, že to nebude pokračovat,“ odkašlal si pan Dufek.

„Proč by mně chtěl něco říct?“

Pan Dufek natáhl ruku a vztyčil prst. „To je přeci jasný. Abyste nebyla s Oldou.“

„Jo, a co ten mrtvý o tom ví?“

„Prosím vás, nekřičte tolik.“

„Je nesmysl, co říkáte. Chcete prášek na spaní?“

„Už jsem měl. Chcete mě předávkovat?“

„Tak zkuste usnout.“ Stále jsem zůstávala na svém místě, i když mi bylo jasné, že to působí zvláště a že bych se měla odklidit do svého pokoje.

„Můžu tu zůstat chvíli, než usnete, jestli chcete.“

Pan Dufek kývl, ale pak sebou trhl. „Co to bylo?“ vyjekl. „Slyšela jste to taky?“

„Ne, nic opravdu.“

„Někdo tu je. Někdo tu dýchá.“

„My dva,“ odpověděla jsem, ale opatrně jsem se rozhlédla po pokoji.

„Myslím, že je tu kvůli vám. Raději jděte do své postele.“

To mě naštvalo. Klidně mě obětuje, ať mě tam zlé síly sežerou zaživa, hlavně aby on přežil. A přitom to má stejně za pár. Ale šla jsem. Nikdo tu nedýchá, říkala jsem si po cestě.

Lehla jsem si do postele a nechala otevřené dveře. Jednou to ráno musí přijít, opakovala jsem si a slyšela všechny možné zvuky, které dům vydává, a které mohl vlastně vydávat on, ten mrtvý. Mohl chodit

po kuchyni a prohlížet si nože, mohl se procházet chodbou, která podivně sem tam zaskřípala. Nebo mohl obcházet kolem domu, dívat se do oken a lehce při tom na ně svými mrtvými prsty tukat a žadonit, abych ho pustila dovnitř. Jsou to větve, řekla jsem si rázně.

Pak se ozval opět výkřik z pokoje pana Dufka. Rychle jsme tam běžela a byla vlastně ráda, že se tam můžu vrátit. „Copak, pane Dufek?“

„Je tu,“ zasípal, „je tu a hledá vás. Stál tady u postele. Viděl jsem ho.“

Rozsvítila jsem. „Nikdo tu není.“

„Vy jste taky chytrá. Tak je teď někde jinde. Jděte, jděte pryč.“

„Dobrá, ale nejdřív vás přikryji. Bude za chvíli ráno, ať se aspoň trochu vyspíte.“

„Jděte,“ zopakoval.

„Však jdu, kdyby něco, tak zase zavolejte.“

„Ne,“ křikl, „jděte raději úplně pryč.“

No, to bych asi ze všeho nejvíce chtěla, ale to samozřejmě nemůžu. „Zbláznil jste? Mám vás na starost. A přestaňte s těmi strašidelnými nesmysly,“ zařvala jsem na něj.

A pak se najednou venku zvedl vítr a nejspíše se opřel do okna tak pořádně, že ten zvuk byl podobný tomu, kdyby tam někdo stál a lehce zabušil.

Starý pán sesul nohy na zem a strčil do mě. „Opravdu, jděte, já to tu do rána nějak přežiji. Pak přijde Olda. Jděte,“ zachrčel a jeho tváře se mu zalily nepřirozenou barvou, viděla jsem, jak mu na čele nabíhá žíla a jeho ruce se začaly třást.

„Uklidněte se,“ ucouvla jsem.

Pak začal těžce dýchat. „Je vám něco?“ zeptala jsem se a chtěla jít k němu, ale pan Dufek mávl rukou. „Já si zase lehnu, ale vy jděte.“

„Dobrá, já jdu, ano, půjdu ven, jasný.“ Vyšla jsem z pokoje a prošla chodbou. Odemkla dveře a dívala se do tmy. Pak dveře zabouchla, potichu zamkla, ale zůstala uvnitř. Stála jsem na chodbě a ani se nehýbala. Přeci nemohu odejít, co kdyby se mu něco stalo?

Slyšela jsem kroky. Opravdu jsem slyšela kroky? Je to pan Dufek?

„Je tu někdo?“ zakřičel pan Dufek. Rychle jsem běžela do jeho pokoje.

„Vy jste tady? To vy jste tu chodila?“

„Ano, já,“ zalhala jsem, „nemůžu odejít, to snad chápete.“ Jen jsem to dořekla, ucítila jsem závan čerstvého vzduchu. Šel od okna. To ale bylo zavřené. Asi tu profukuje.

„Cítíte to taky?“ vyštěkl a znovu lehce zmodral. „Je tu. Je tu, protože jste tu vy. Cítím mráz, úplně mě brní ruce,“ pak se chytil za hrud', „nemůžu dýchat. Nemůžu dýchat. Tak jděte,“ křikl a snažil se nadechnout. Rty se mu chvěly a já dostala o něj strach.

„Zavolám záchranku. Ležte klidně.“ Vyběhla jsem z pokoje a našla mobil. Vytočila číslo záchranky. Bože, co na to řekne Olda, že zrovna dnes, když jsem tu já, tak se tu semele tohle? Běžela jsem zpátky do pokoje a vysvětlovala dispečerce, co je se starým pánem. Ten ale pořád vykřikoval, že musím okamžitě odejít. Dýchal čím dál hůře. „Budou tu tak do deseti minut,“ snažila jsem se ho uklidnit a přitom dělala vše, co mi radila paní ze záchranky. Nazvedla jsem mu hlavu a polštář přeložila, aby měl hlavu výše.

„Nechejte mě,“ bránil se pan Dufek a udeřil mě do tváře.

„Do háje,“ ulevila jsem si.

Podívala jsem se na pana Dufka. Zdálo se, že si tou ránou taky ulevil.

„Dobrá, půjdu na chodbu, jo, a tam počkám na záchranku.“

Stála jsem na chodbě a čekala, až uvidím světla z auta. Už jsou tu. Slyšela jsem zvuk motoru. Vyběhla jsem ven, ale tam nestál záchra-
nářský vůz. Byl to taxík.

Chlapík stáhl okénko a kývl na mě. „Mám vás odvézt.“

„To bude asi omyl,“ řekla jsem a couvla zpátky.

„Omyl to není. Nastupte si.“

„Jste vůbec taxikář?“

Zasmál se. „Jo, a už pěkně dlouho. Volal mi nějaký Olda, prej
vám taky volal a musíme okamžitě za ním.“

Běžela jsme do domu a skutečně jsme měla zmeškaný hovor od
Oldy. Zkoušela jsem mu volat, ale nezvedal to.

Vyběhla jsem zpátky ven. „Dobrá, ale počkejte chvíli, starám se
tu o jednoho muže a čekám na záchranku.“

Taxikář vystoupil a otevřel zadní dveře. „Myslíte tohoto muže?“

V té tmě jsme musela zaostřit a pak tam uviděla pana Dufka. Se-
děl tam, ve svém pyžamu a usmíval se na mě.

„Co tu děláte?“ Byla jsem zmatená a podívala se směrem do domu,
kde měl přeci pan Dufek být.

Pan Dufek mávl rukou na znamení, ať jdu dovnitř.

Nastoupila jsem a sedla si vedle něj. „Co to má znamenat?“

Taxikář zabouchl dveře a nastoupil. Nastartoval auto.

„Počkejte,“ křikla jsem, když se auto rozjelo. Ucítila jsem opět
ten stejný závan jako předtím v pokoji pana Dufka. A pak tam
nebyl. Pan Dufek vedle mě neseděl. A já si nebyla jista, jestli tam
vůbec kdy byl.

Auto už mířilo pryč z ulice, když se taxikář otočil. Měl pobledlou
tvář, takovou popelavou, šedivou, jako by se vrátil ze záhrobí. Pak
začalo konečně svítat a já viděla, jak mu prosvítá kůže, jako by

snad ani žádnou neměl. Natáhl ke mně ruku a ta byla studená, chladná, dotkl se mé tváře.

„On vás uhodil, že?“ otočil se zpátky a přidal na plynu.

V kabelce jsem vylovila mobil. A snažila se dovolat Oldovi.

„Proč už ho konečně nenecháte být?“ řekl muž za volantem a podíval se na mě zpětným zrcátkem. A v něm neměl na obličeji žádnou kůži. Viděla jsem holé lícní kosti a slyšela smích. Hlasitý smích a přidání plynu.

Rokle šeré smrti 2018

Ilustrace na obálce z Pixabay.com

Korektura Jonáš Vohrna

Technická redakce Petra Kučerová

Vydala Městská knihovna v Praze

Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání

Verze 1.0 z 18. 10. 2024

ISBN 978-80-274-4294-2 (epub)

ISBN 978-80-274-4295-9 (pdf)

ISBN 978-80-274-4296-6 (prc)